

ALMANACH

BÁSNÍKŮ PRAŽSKÉHO

UNDERGROUNDU

1987

Aby obsáhla ukázky autorů velice stylově odlišných, postupuje stavba almanachu z frenetické a sarkastické poezie přes reflexivní a předmětnou lyriku do lyriky bezprostřední. Důrazný individualismus, vlastní tomuto druhu poezie, nenarušuje harmonii almanachu, jelikož lze u autorů nalézt četné společné prvky. S oblibou se zde využívá ich formy a ironicky asociálního zabarvení jazyka, autoři píší vázaným veršem využívají židového metra, např. čtyřstopého trocheje nebo daktylu, převážně sylabotónického charakteru, systém sylabický je zde vyjimečný. Užití tradičních formálních útvarů má vždy ironický ráz ve vztahu k obsahu. Na první pohled v almanachu převládá volný, bezrozměrný verš, který v poezii undergroundu zakořenil více než vázaný. Intonace a a fonie jsou převážně diktovány obsahem.

Volba námětu a vůbec obsahová stránka poukazují na celkový charakter poezie undergroundu. Autoři účastní na tomto almanachu (průměrný věk asi 25 let), zdaleka nehrozí úspěšnou kariérou v Čs. spisovateli, nebo obohacováním se na kultuře. Jednak své náměty volí svobodně a neomezují se na rámec daný režimem, (do kterého se vejde pouze hluchá, neaktuální lyrika zaslepená optimistickou vírou v rozkvět společnosti a budoucnost), jednak jsou pokračovateli druhé, "epifytické" kultury, doprovázející naši historii někdy tak od Bílé hory

a jednak jde o kritickou poezii upozorňující na sebe-
nepatrnější devalvací projevující se na jednotlivci.
Sebekritika a sebeironie jsou zde důsledkem tvůrčího
narcismu a mají provokativní charakter, stejně jako
politická lyrika, s notnou dávkou obraznosti a patosu.
Tímto autoři (v almanachu J. H. Krchovský, V. Sval
a J. Kahan) nepřímě navazují na tradice české, anarchistic-
ké tvorby.

Přelom století zanechal pro vývoj české literatury hodnoty,
na které současný režim rád zapomíná a odsuzuje je tak
k zániku pro širší veřejnost. Že v tomto období vznikala
i poezie dosud aktuální a ne příliš podnětná pro "rozvoj
dělnické třídy a mocensko-byrokratický styl uvažování",
je toho přímým důkazem. V poezii undergroundu lze vystopovat
četnou orientaci na tehdejší "únavu z konce století".

Almanach oživuje a rozvíjí tradice novoromantismu a symbo-
lismu v poezii M. Bradáče a J. Kahana, lyricko-dekadentními
polohami jejich tvorby.

Další z řady autorů zde zastoupených tvoří nejklassičtější
podobu poezie undergroundu. Jsou jimi Jindra Tma, Petr
Placák a Anna Wágnerová. Případná orientace těchto autorů
by mohla být soustředěna do let padesátých a šedesátých, kdy

totální realismus Egona Bondyho a básnické dílo Jana Hanče zavdaly podnět ke vzniku undergroundové poezie v Čechách.

Almanach uzavírá svou bezprostřední lyrikou Marie Donátové a Ewald Murrora, autoři, kteří se k undergroundu řadí z politicko sociálních důvodů. Jejich nezávislá tvorba a nezkryvavost postoje vůči "všeobecně panujícím názorům", zpestřují celkový charakter almanachu.

Almanach 9 X KONTRA... je prvním ohlédnutím za poezií básníků pražského undergroundu z let osmdesátých.

J. H. KRCHOVSKÝ

VÝBOR ZE SBÍREK

1979 - 85

MÁ DUŠE JE PERPETUM MOBILE

Žije a umírá krmena ničím...

dokonale se zničím

rozkrájím se na motorové pile

Dneska je Štědrý den

postavil jsem si betlénské jesle

usínám, jde na mne sen

usínám, houpu se v elektrickém křesle

PŘISTAVIL JSEM SI ZRCADLO

od té doby se nenávidím

včera mě ale napadlo

že se v něm stejně neuvidím...

rozplynul jsem se děsem

nad tím, že vůbec nejsem

- vůbec si nezávidím...

S PRONIKAVÝM ZVUKEM

kdośi přešel nožem
po hrdle sklenice
a mûry, naoko mrtvé
náhle spadaly na zem
jako by se blížil netopýr...
bojím se světél
studených světél
výbojkových zářivek...
přál bych si být netopýrem
umět také zpívat
pronikavým ultrazvukem
aby zářivky
strachem praskaly
a padaly na zem
ve strachu, že se blížím já...
přál bych si být velikým
černým, skleněným netopýrem...

NA SAMÉM KONCI

temné chodby
v tunelu pod městem
kde jsem nikdy nebyl
za dlouhou řadou
vytlučených světel
zmítán průvanem
a zimnicí
potmě a poslepu
narazil jsem na zeď
z betonu a ze střepeů
- na hluboký a ztvrdlý
otisk své tváře...
na opačném konci
zaslechl jsem s ozvěnou
vzdálený nářek
a já zjistil
že nejsem tady
ale za stěnou
že nejsem odlitkem
ale formou
že nejsem uvnitř
ale vně
- jsem zazděnou
zatvrdlou šlápotou
hlubokým otiskem mě...

JSEM BÝK A NATÍRÁM SE NA ČERVENO

dráždím tak zrcadlo

a ono dráždí mne

máme jenom stejné jméno

- navzájem se vraždíme...

se sklópenou hlavou

nabíháme proti mně

ničí nás, že nezjistíme

kdo je uvnitř a kdo vně...

v opuštěné spalovně

v zrcadlové síni

triufiálně křičím

na zasklenou svini

že já, já jsem býk

a já tě zničím

a rozbíhám se proti stěně

směrem hlavou na hřebík...

OTÁZKA VRÁSKAMA

čelo mi brázdí:

jsem tady nebo tam

nebo zde za zdí?

...není mi pomoci

není mi rady

dál křičím do noci:

kde jsem, jsem tady?

jsem tady nebo tam

nebo tam za zdí?

do slov se zamotám:

jsem uzel-zobou stran

buším si na stěny...

nejsem zde ani tam

- jsem do zdi zazděný!

CHCI-LI ZMIZET BEZE STOPY

nebudu se v řece topit

- uložím svou kůži línou

na dno vany s kyselinou

Zatímco si chystám lázeň

přemýšlím a krotím bázeň:

- jak, až budu rozežraný

vytáhnu pak zátku z vany?

Pomohu si mechanikou!

- spojím drátem zátku s klikou

a jak někdo chytne kliku

pohrbí mě i bez hrobníků

Jsem si jist že každopádně

zůstane má duše na dně...

já vyteču stokou z vany

duše usne do nirvány

Hovno nelze umýt mejdlem...

to, co není, zničit nejde

jen to nic, co trápí hlavy

kanálem se neodplaví...

I DNESKA V NOCI PŘI NÁVRATU

jdu obezřetně ulicí
krok za krokem se plížím k vratům
- mám strach, když zvedám petlici
že někdo s dlouhou jehlicí
se právě dočkal chvíle vhodné
kdy vracím se, a teď mi bodne
tu jehlu okem do hlavy
až o lebku se zastaví...
Však dnes tam nestál nikdo opět
tak jehlicí zas schovám v klopě
- jsem ještě furt moc laskavý!

JÁ CHTĚL BYCH TAK MÍT MOTOCYKL
a punčocháče s podvazky!
pak s malou změnou starých zvyků
a s tváří skrytou do masky
řetězem místo pomlázky
bych všechno vytlouk jako datel
- hned první čs. spisovatel
a podobných je pajzlů moc
kde zavřeli by "pro nemoc"
kde den předtím bych svlékal z kůže
mnou milované ženy, muže
- ach, to by byla Velká noc!

KŘÍŽ NA MÝCH ZÁDECH NEJVÍC VADÍ
těm, co mne pod něj zahnali...
s dojemnou péčí o mé mládí
teď otklápějí kanály
a dívají se sem, zda mám klid
čímž akorát mě naschvál ruší...
vím, že jim nejde o mou duši
však mám snad sloužit tělem těm
do konejší mě momentem?!
těm, které asi strašně hryže
že na zádech se tahám s křížem
namísto pytle s cementem...

PRÁZDNOTOU UVNITŘ MNE BYL JSEM AŽ ZDRCEN
když jsem si na hrudník pod levý prs
přitiskl konzervu s hovězím srdcem
a obsah protlačil přes žebra skrz...
co bych moh od sebe jiného čekat
- že se tam nevejde hloupých pár deka?
třeba pět plechovek nacpu tam hravě
- to ani neříkám, co nosím v hlavě!

SOUSEDI OD VEDLE BUŠÍ A LÁTEŘÍ

nejspíš je (jako vždy) zas něčím ruším
- snad se jim nelíbí praskot v mé páteři
snad není příjemné pro jejich uši
jak sebou zmítám, když zavěšen na dveřích
snažím se vytřepat ven z těla duši

...beztať jsem pro ně jen nestvůra prašivá
která je strašivá po léta ze sna
- teď zase pro změnu břicho si zašívám
neboť mi kůže už byla moc těsná
tak asi navždycky zůstanu "na kordy"
se zlými sousedy za bílou zdí
- zpívám si brnkaje na střeva akordy
nového valčíku pro mne a stín...

VLHKEM MI ZAVONĚL MAGICKÝ ŘÍJEN

vítr dnes vyje jak sbor smečky hyen

ulicí honí se spadané listy

a svíčky na hrobech blikají místy

...slyším jak ze síně ke mně skrz hroby

plazí se do mlhy Fibichův Poém

dupám si do taktu raz dva tři doby

- komusi dávají poslení sbohem...

VEŠKERÉ PSANÍ DNES ZDÁ SE MI PITOMÉ
odporné, zbytečné, marné a hloupé
bohužel, myslím tím dokonce i to mé
- asi mě zblbnul vlak tím., jak mnou houpe
asi jsem opravdu už velmi unaven
z okna ven upírám oči své tupé
teď zrovna do noci - jedu už třetí den
sužován samotou prázdného kupé
- vlak se náhle zastavil za Starou Krčí...
(už někdy od války v polích tu trčí)

...Na zrezlých kolejích rozbitý stojí vlak
v něm nikam odnikud jede vrak může
to jsem já - zoufalý, vychrtlý vlkodlak
vlkodlak oděný do vlčí kůže...

OBUT A OBLEČEN POČÍTÁM MINUTY

- čeká mě příšerná křížová cesta
svíjím se u dveří do klubka svinutý
třesu se, potím se, v noci jsem nespál

Z kabátu odlétly zbylé dva knoflíky
sotva jsem oblečen, hned se zas svlíkám
čelo mám do krve rozbité od kliky
- proboha nemohu! Nechci jít nikam!

Někoho uvidět být viděn kýmkoliv
obojí děsí mě hrůzností stejnou
kéž bych měl vypít aspoň tak deset piv
kéž bych měl někoho, kdo by šel se mnou!

Kdybych alespoň moh požádat kohosi
někoho, kdo by se v ulicích nebál
podat mu peníze, tašku a poprosit:
prosím vás, kupte mi naproti chleba!

RANIL MNE, URAZIL, POTUPIL, NAKRKL MĚ!
ten sviňák v zrcadle zas se mi smál!
rád bych ho konečně viděl už na prkně
- pak ať se posmívá, že chci žít dál!

DNES V NOCI DOSTAL JSEM ZAS JEDNOU DO DRŽKY
čekaje v Spálence na noční tramvaj
kousek dál od místa, kde pečou pirožky
v koutě, kam opilci obvykle srávaj

Byl jsem bit jako pes a ani nevím kým
vím jen, že byli dva a tma jak v pytli
- mám vůbec z včerejška dost chudé vzpomínky
(byl jsem sám ztřískaný, už než mě chytli)

Vím jen že z rypáku krev proudem tekla mi
pak ještě jeden z nich kopnul mě do rtů
uleh jsem do stínu lákavé reklamy
s nabídkou zákusků, zmrzlin a dortů

ZŘÍDKA TEĎ OPOUŠTÍM SVŮJ TEMNÝ PŘÍBYTEK

ven mě to netáhne, radši sám popíjím

ruce mám ke stolu hřebíkem přibité

jinak bych zoufale sáhnul hned po pyji

a to mě pokaždé velice vysílí

- zbytečná námaha! Obzvláště visí-li...

JAKO BYCH ZASLECHL NĚJAKÉ VOLÁNÍ

kdo by to moh však být? - Ve čtyři v noci...

- snad vítr za domem honí se po pláních

snad mám jen takový podivný pocit

S trychtýřem na uchu vycházím na pavlač

- snad něčí dítě řve, či štěká v domě pes?

ne, tohle nebude psí ani dětský pláč

to jen má pitomost volá až do nebes!

BYLO MI DNESKA TAK SMUTNO Z MÝCH VLASTNÍCH SLOV
jímiž furt naříkám, jak žiju stěží
tak jsem si vpozdvečer zašel sám na hřbitov
abych si upřesnil, co je to Nežít

...Chodím a přemýšlím pomalu stmívá se
nemám se k odchodu, postávám před branou
a koukám se strachem na vločky ve vlasech
jestli v nich roztají, anebo zůstanou...

Slyším však hrobníka: - Hej, pane, zamykám
mrtví chtěj taky spát, běžte už domů!

... poslušně odcházím, - proboha, ale kam?!
- vracím se k aleji hřbitovních stromů!

MÉ MILÉ JE DNES DVACET ČTYŘI

tak vytáhl jsem z kalhot úd

a napsal jsem si na žalud:

"Vše nejlepší ti přeje Jiří!"

Už zvoní zvonek, otevírám

se ztopořeným pohlavím

dvě pionýrky na mě zíraj

snad přišly pro sběr, co já vím...

JDU S VLČÍ MLHOU PO SÍDLIŠTI
a s celkem slušnou erekcí
rvu šaty z dívek které chci
jen nechápu, proč tolik piští
Hej, pojď sem malá, co se škubáš?!
vždyť horký lín mi zahřál dech
snad nezdá se jí že můj rubáš
je rozstřižený na zádech

V NÁDRAŽNÍ HOSPODĚ LÉČÍM SE Z OPICE

absence peněz mi brání zas opít se
prašivá neděle! Mé tělo není s tvým
procítám v Hyberské před prázdným řeznictvím

Jistě sám ďábel mne poslal sem pro lekci
abych se pobavil dvojitou projekcí
průhledným zrcadlem, sklem, které chvěje se
a za ním pustý krám, žer, prase, přežer se!

Jako bych v zubech měl hořící zápalku
s úšklebkem cením chrup na svou tvář na špalku
slunce, jak zapadá barví ji do ruđa
a chodci míjej mne s výkriky o zrůdách

Háky mi splývají s budovou nádraží
na prasklou výlohu masařky naráží
a vzhůru nohama lezou mi po ksichtě
syčím skrz čelisti: Tady máš co jsi chtěl!

KONEČNĚ VIDÍŠ SÁM, Z ČEHO MÁŠ NEJVÍC STRACH
ne z rudých cákanců na hloupých sekyrách
máš strach jen ze sebe—a ze zla, kterým jsi!
...vůbec si nevěřím a tudíž věřím si

Výklad svým výkladem zrcadlí muka má
oči si bojácně zakrývám rukama
děsím se představy, že bych si s nima sáh
na svou tvář zkroucenou v štítivých grimasách

VŠICHNI JSOU ZÁKEŘNÁ HLADOVÁ KLÍŠŤATA
jsou na svých prdelích vzájemně přisátá
a když se poslední na první zavěsí
pak z jeho prdele vlastní krev saje si

MÁŠ HEZKÉ KALHOTKY - K VÁNOCŮM OD MÁMY?
ta vůně Azuru málem až omámí
moc pěkné kalhotky! Co guma, neřeže?
myslím, že raději zamknu ty dveře, že...
hlaďoučké kalhotky... - Hedvábí? Mušelín?
Půjč mi je na chvílku, jak by mi slušely...

BOŽÍ HOD V CHRÁMU SVATÉHO MIKULÁŠE

Chrám, to je budova poměrně stylová
pokud se jednoumu zachce se "milovat"
jen jsem se musel vzdát estétských nároků
a spolknout averzi, kterou mám k baroku

Petřín byl pod sněhem a nejsem Eskymák
abych to v dvaceti pod nulou hezky znám
kostel byl naopak příjemně vyhřátý
...Ježíšek v jeslích spal zahříván zvířaty

Když jsi se k betlémským jesličkám skláněla
stoup jsem si za tebe a s tváří anděla
stáh jsem ti punčochy a kabát se sukni
vyhrnul přes boky, abych měl cestu k ní

Kalhotky by vem čert, prostě mi vadily
jediným trhnutím vznikly z nich dva díly
čímž jsem si zajistil přístup k tvé sliznici
která již čekala vlhká i žíznící

Lidé si mysleli, že vzdycháš dojetím
byla jsi dojatá, jenomže pouze tím
že tě má verlata hrála až na pochvě
a úd byl na doraz (to len sám Pán Boh vie)

MARASMUS? ASKEZE! UŽ MĚ TO NEBAVÍ!

stejně tak celibát, ten mne sral po léta
nevím, proč Březina nezůstal Jebavý
může snad krásnější jméno chtít poéta?

DĚTÁTKA VESELE HÍKAJÍ Z KOČÁRKŮ

důchodci jako hmyz ožívají pod slunkem
s punčochou na tváři obcházejí po parku
láka je děvenky nemravným posunkem...

já vím, ta punčocha, ta se jim nelíbí

kdybych však odkryl tvář, co potom - chtěly by?

KONEČNĚ VYRAZÍM NA DRÁHU ZLOČINU
nějakou zapadlou poštu si očíhnu
vejdu a zasyčím na ženskou u kasy:
Naval sem peníze, nebo ho vytasím!
vím, je to riskantní, může se lehce stát
že zdrhnu s výkřikem: Už mi zas nechce stát!

VÍTĚZSLAV SVAL

ZVONĚNÍ

1985

(Výbor)

ROZHOVOR V SAKRISTII

Biskupova snacha
hehe hoho chacha
nechla už toho
chacha hehe hoho

ROZPAKY

Začátečník s konečníkem
vesele se bratří,
prostředníček mlčky zírá:
komu vlastně patří?

DŽBÁN (manželům Křížovým)

Já nápojů bezvadná schránka jsem
pyšním se zahnutým ocasem
co ve mně končí a začíná
je přednost má i slabina

bojím se bojím přijde den
který zná samotný Pán Bůh jen
kde moje krása zvonivá?
dítě se vrací bez piva

PÍSEŇ MALÉ SMRTI

Sobě pro radost
maso měním v kost
po určitém čase
z kosti maso zase

MÉ ŠTĚSTÍ

Je štěstím
v naší zemi žít
a neštěstím
to štěstí mít

NEJISTO

Potrhlych stínů rej
ve městě mužů žen
zní nocí sten
zní nocí haló! a hej!

zní nocí hvizd
myš? nebo pták?
tak či tak
obráťme list

jsem pánem, pánem jsem?
ó pravdo jméno jmen
ach! stínů kolotoč
a myší v trávě hvizd
nevnímám jen když moč
pouštím svou pravdou jist

U PIVA II.

Povídala jedna bába
že mě přejede
že to dělá strašně ráda
byl jsem bez sebe

povídala Na moment
Madam pohní
vodnesla mi inštrument
hrom do ní!

KAUZALITA.

Poslouchejte dobře, holoto!
je-li toto mámou tohoto,
co bylo tátou potom?
popřemýšlejte o tom.

na otázku odpovíte sami:
táta mámou táty, mámaž títou mámy.
a lze to říci o věen?
pochopitelně. ovšem.

NOKTURNO

Nebe se pomalu ke světlu navrácí
abych nezaspal nějakou legraci
na měsíc koukám. a čekám.
občas si sáhnou někam.

ROMANLOVA HLÍNY A HONČÍRE

Vznej, že mohu ti darovat tvar.
a snadno. hlíno, nelži!
těš pravdu. jenomže žár
ane nadlouho přinutí ke lži.

PŘÁNÍ

Dvě koule šedá zjevení
spatřil jsem ve snu čarovném
kterak se v hlubině vznášejí
i já

jak prapodivné souhvězdí!
jen já a koule tajemné
nemám se snových přeludů bát?
tak dál

jen žádný strach jen žádný strach
dva hlasy šeptly duši mé
bezvadný obsah slibuje tvar
suď sám

ve chvíli jako okamžik
odkryly nitro dokořán
kéž byste mohli spatřit též
ten div!

JAN KAHAŃ

WISCI Z POEZJI

1985 - 87

UNDERGROUND

Zas vzbudit se a vstát a začít znova
jak včera před týdnem či několika roky
zas hloubat nad šálkem když zalitna pár loky
je raní káva melancholická

Zas vzbudit se avstát a hledat slova
jak vyjadřovat zlost a plivat na otroky
jak z frázevitých vět olést jedovatě sloky
necht sčítat buďž generace nová

Když horké hlavy hráz vězeňské celý chlojí
a ostrá přešdržka je nikdy neodradí
lze lázu nazvat obrozenou ctností

Na zereví putyky! jež vlastní je a máti
mlé šedé putyky v níž vychlastané mlčí
své mžy desítkou a rumem hostí

SONET O LÁSCE KOČIČÍ

V lišejníky prorostlém polozbořeném domě
šmírovat rej kocourů a koček bavilo mě
nadšeně jsem sledoval co dělají za rotyku
přitom prahnu po družce a sexuálním styku

Čím více se smrákalo tím divočejší byly
černé drny kocourů jež kočky oslnily
vlhké zadky samic si protíraly víčka
se samečkem ve vleku bak pély svítáníčka

Stydlní Měsíc zčervenal a za mraky se schoval
nikomu tu nescházel a nikdo nelitoval
v temné noci zmizel stín orgiálního reje

Mlčky s pusou dokořán jsem na tu sílu zíral
suciné sliny polykal a nervózně jsem svíral
pahýl jenž se do dneška studem a hanbou chvěje

NEVĚ JAK JINÍ V LÉTĚ ALI

já chleustám pivo víc a víc
své vyschlé nozdry do sklenic
víc ke dnu tisknu v holé nic
se vtuluje má demise
vždyť jak čas běží mění se
ve vřavčí lejno na řínse

! ! !

Žízniv jsem a žízniv budu
píju krev a neznám studu
nejsem z těch co hledaj vši
krev s línem mám nejradši

Žízeň tím však neumlčím
hlitám krev a vztekle vrčím:
co mou žízeň zažene?

VÍNO OHNĚM OSLAZENÉ!

ZABŮŽENÍ POÍTĚ

Jak holub bez nohy hopsám si pro pivo
se džbánem a šnítou v sádře
co jen se našenec nadře !
než získá k básnění potřebný hnojivo

le pádu na ledu pod pult a ze schodů
konečně usedám za stůl
zamknul jsem a světlo zhasnul
piju a vztekám se jak ženská v přecnoči!

Džbánek je dopitý popadám kludivo
nenapsal jsem ani řádek!
tluču se a zvešám zašek...
jak holub bez nohy zas hopsám pro pivo

PERSPEKTIVA KŘIVHU

Jsem povznesen nad vše co bylo
a nazývá se životem
přec hážu šavli na totem
na kterýž tisíc hub již blilo

a starou belu způsobilo
jen další velkou starost těm
co serou na všechno co bylo
a nazývá se životem

Jen loňské hovno dokouřilo
už čerstvé dýmá za plotem
to letošní se vydařilo
je silné cítit dogmatem
a zhnusení vším co kdy bylo
se loučí se svým životem

Na RUSKÉM KOLE

Nahoru doleva dolu a doprava
nalevo porod a napravo poprava
nevíš co spánek je a co je únava
roztoč svůj buchar a buš hlava nehlava

a když se zadrhne tak je to votrava
nehybný kolo je věc velmi nezdřavá
nahoru doleva dolu a doprava
nalevo porod a napravo poprava

Chce se ti zvracet a něádo tě udává
za třicet rublů se charakter prodává
lhostejná ruka si s životy pohrává
nahoru doleva dolu a doprava
nalevo porod a napravo poprava

RONDEAU PRO STB

Pojď za mnou dál můj estébáku
pojď za mnou dál a dál a dál
necnápu proč bys nyní vzdal
když od rána až do soumraku
jsi každý můj krok sledoval

Od rána marně chytáš straku
a volavku jsi nehlídal
co bych ti více povídal
pojď za mnou dál

Pojď navštívíme přístav vraků
kde každý moři šanci dal
než na útesech ztroskotal
pojď za mnou dál můj estébáku
pojď za mnou dál!

RUNDEAU PRO OVS

Zabít vojáka z povolení
mám opět chuť takale po ránu
klíčí ve mě to odhodlání
doufám že sílu dnes dostanu
prostiti ho ještě za svítání

Nevím co bude s jeho paní
v posteli to za něj zastanu
cenci proti všemu noříkání
zabít vojáka...

Nemá už žádné odvolání
vztekem a zlostí ho uhranu
udělám tečku jeho hraní
(zřejmě ho vystřelím z kanónu)
cítím že je mé neoblíbení
zabít vojáka...

HVĚZDNATÉ VALČÍKY

Hvězdnaté valčíky m stem jdou
zdobeny bídou a žebrotou
blaženě ulehnou v místech kde se
lopotí liliput s lopatou

Ráz dva tři šli bratři krok sun krok
brouké si liliput celý rok
kolem své lopaty vasčik tančí
jakoby ochutnal pivní mok

Vyměnil část těla myslící
za tu co vypouští stolicí
z obra tak liliput zůstal pouhý
před obry se strachy krčící

Klapyty klapyty klapy klap
utekl z lítěku pod okap
klape a klopýtá živá kladka
klepety živí se skleslý krad

VELMI MŇCHÍM VĚSTEVNÍKŮM

Kudy plují vaše lodě
že se s mými nesetkaly ?
Mé na cestě ke svobodě
potopily zrádně skály

Tonu ve zkažené vodě
která jsme se všichni báli
jak to že se vaše lodě
se skalami nesetkaly ?

anebo se jejich přídě
raději skalám vyhýbaly ?
Strachem splaskly hrdé hrudě ?
Štěstí že se vaše lodě
s těmi mými nesetkaly !

STÁNNI VLAJKU

Stáhni vlajku vlajkonoši
z nebe modře modrého
symbol bídy nepotěší
lepší je žít bez něho

Půjdem zannat žízeň duší
lekkem pivu dobrého
stáhni vlajku vlajkonoši
z nebe modře modrého

Nic se tím však nevyřeší
dál saraš květu zvačlého
buče vábit národ musí
stáhni vlajku vlajkonoši
z nebe modře modrého

PARAFRAZE

...už neplatí co za stará,
nový čas na Orloji bije!

...a vládci mají stejné pyje
jako měli ti za cara!

CHAMAKČKA

musím-li zkusmo okusím,
mohu-li tedy nemusím!
Nemůžu...necaci...neumím!
radši sám sebe zanubím.

SEBEVRAŽDA

Řezat se, věšet se, nebo se spít?
Nejlepším způsobem smrti je žít!

PAHAŘIČKA

V SVĚT JSEM VSTUPIL,
a na první stanici vystoupil
s revizorem v zádech!

OSTRAHA

Na každém rohu
sebrán být mohu!

CESTA DOMŮ NEBOJČOVKOU

V Ostruhovské ulici
marostly mi ostruhy
v rámci dobré obsluhy
mám jich deset v palici!

DELIRIUM TRISTITIAE (závěr sbírky)

DĚŠŤ PO TĚLE MĚ HLENEM HLADÍ
a třesu se jak osika
když prochlastávám svoje mládí
a ztrácí sílu stoika
má víru v sebe veliká
děšť s vichřicí mě žene nocí
sám sebou sobě ku pomoci
se vleču kolem svatyně
té nejsvětější v Karlíně
a otázka kam jít mě škrtí
vždy po desáté v této čtvrti
tak natáhnou te do Libně

SNAD LEPŠÍ NÁPAD PŮL ČUPŘINOU

se ani zrodit nemohl
slz krůpěje se z očí řinou
když v krku cítím první hlt
až pivním blahem jazyk ztvrd
a noční Libeň svoje nohy
teď roztáhla a do dělohy
jí píchám ztvrdlým jazykem
jsa bufetáckým klasikem
a šedesátiletý hůlky
snad míšenky snad čisty rónky
mé vášně buď polibkem

UŽ DOPÍJÍM NA BLITÍ JE MI
tak potácím se k východu
však v diagnóze Ládi Klíny
zpít kácím dveře záchodu
řvu co za blbou náhodou
mi osud zase strčil pod nos
a jakej blbec ze mě vyrost
když západ pletu s východem
- a východ se západem
když obě je mi u p~~o~~dele
a chci jen skočit do post~~ě~~le
vždyť postel je mým osudem

NIC KRÁSNEJŠÍHO V NOCI NENÍ
než pochoď temnou ulicí
já kráčet oddán svému snění
a praštil holou palicí
jak botu černou baticí
když z mokré země jsem ji zvedal
a na omluvu slova hledal
tu mrazivě mě sevřela
v mém náručí pak zemřela
a ještě předtím zašeptala
že to ona mi teplo dala
že VLAST jsem praštil do čela

KDIŽ SKONALA JÁ ROZHLETL SE
kam vlast sv u bych jen počkaval
však táhnu s křížkem po funuse
a potasn už kus chloďal
tak nechám ho a půjdu dál
ta mcha už nic neprozradí
dost děvkařila ve svém mládí
a teď na stará kolena
tas ve tas stála schoulená
tak dobře že jses do ní vrazil
nic nezlepšil jses nic nezkazil
ať žije bož. vlasťná!

R T G

Kde se to líbáte úzkostně sevřeni
má sestro voda a můj bratře plameni
kouř v očích změnil se v pálivé koření
z chladu a žhavého vyrostlo kamění

v mém srdci! Stočte se do větru vtaženi
odleťte s oblačny živého záření
kde se to líbáte úzkostně sevřeni
má sestro voda a můj bratře plameni

Světelné korálky přerostly stavení
tancujte po troskách zpívejte šílení!
tancujte po tělech žádný již živ není
kde se to líbáte úzkostně sevřeni
má sestro voda a můj bratře plameni !

POSLEDNÍ POVEL

Leťte s větrem koně moje leťte leťte dál
na kopytech rozneste vše co rozkladem zavání
všechnu mocnost rozdupejte až do světa skonání
leťte s větrem koně moje a na štítech skal

zviřte hejna věrných orlů jímž jsem volnost dal
co rozdupat nestačí roztrhají za vámi
leťte s větrem koně moje leťte dál
na kopytech rozneste vše co rozkladem zavání

ze dna jezer vyvolejte usazený kal
vysekejte ze soumraku vysílené svítání
věčnost ať vás bídou času do úmoru ponání
rychlostí již katův meč vám hlavy utínal
leťte s větrem koně moje leťte leťte dál
na kopytech rozneste vše co rozkladem zavání

SKLENCBÍL

Já polem zničeným šel po hřebeni hor
co rozpouštějící se klouzal do Bavor
v tom dešti mizerném a mlhovinou bahnišť
kde čejky bránily své věčné pásmo hnízdišť
šel napříč zenitu a myslel na hlasy
které mě vzbudily a ve ly do krásy
do krásy vysněné o které se mi zdálo
šel za svou iluzí a vědomí mě hřálo
že možné dojdou dnes a spatřím živé sny
tak za světlem jsem šel být přibývalo tou
a dobře věděl jsem se nemám se kam vrátit
že nemám co bych měl že nemám koho ztratit
v tom městě pode mnou z kterého vyšel jsem
stoupaje k vrcholu když zavolał mě sen
v tom městě prodaném kde bratrů hrdo brady
se klaní potěsu své národnostní zrady
v tom městě kde jsem se já vršem přistiň
a radoval se vždy když život utíchl
v tom městě pode mnou kde otrávil jsem studaj
a k úpatí hor šel jako vždy lživě smutný
a polem rozmoklým šel na hřebecy hor
co rozpustily se a sklouzly do Bavor
v tom dešti mizerném co utloukal mě kamti
a v strachu velikém že cíl cesty se ztratí

jsem došel k sutinám jež od války tu jsou
k sutinám stodoly prozařující tmou
tmou která skryla déšť a pohltila mlhu
kterou mi přes oči pak nakreslila duhu
tak náhle brzká noc a měsíc nesvítí
tak jako mlhu tma mě dům ten pohltil
a škrtnuv zápalkou jsem spatřil na zdi tmavé
uvadlé symboly co kdysi byly dravé
stín křížů hákových a vyplašených orlů
tu strach mě přiškrtl - kde hledám svoji perlu?
snad čas se zastavil a padl na Sudety
ve víru nadvlády z vendety do vendety
se moje kščo toč dokud tě bijou jiní
však jistě nevíš proč ti stín tvůj světlo stíní
to z čeho prchl jsem zde vidím v stejné barvě
zde létá smrtinlav tam čeká ve své larvě
na cvíle příhočné kdy bratři dozrají
svůj symbol na zádech roznese po kraji
proč volal mne můj sen však v tyto krajiny
když mravů soudobých jsem vrah já nevinný
čím poznání tím mé se obohatí více
vždyť z kráteru jsem vzlét a pohltil mne jícen
tak v dešti jsem šel dál vstříc noční hlubině
jež rozlila svůj stín po noční krajině

šel polem rozmoklým tam po hřebeni hor
co rozpouštějící se klouzal do Bavor
a ticho noc a tma a tajuplné tíseň
šly se mnou krok co krok a po znamení žízeň
mě hnala dál a dál a trochu jsem se bál
že unáhlen jsem vstal a na cestu se dal
šel místy ve kterých před několika lety
trhala orlice i neduživé kmety
co krve neměli k potřebám velké doby
kde domy stály kdys teď hnily vlhké hroby
a s temnou výčitkou ty po hřebenech hor
jak tělana vlnách klouzaly do Bavor
to viděl jsem a strach mi šeptal nechoď zpátky
(což viny sproštěný rve hlavu do oprátky
vždyť žil jsi ve městě jež okovama chrastí)
nad vlka hladový však pohrdl jsem pastí
a k úpatí hor šel vstříc znamení a ohni
šel sám jak šeptal sen ti druzí nejsou hodni
jen malá hrstka je - ta leží v okovech
a stejně jako já jde k ohni ve svých snech
jde polem rozmoklým po svazích smutných hor
kde nocí bloudil jsem a chlad šel od Bavor
když unaven jsem stál a nevěděl jak dál
a svému snílkovství se v pochybnosti smál

tak z cesty sešel jsem do bahnitého pole
nic vidět nebylo pro hustou mlhu kolem
a zima veliká mi byla v mokrých šatech
a vítr burácel jak hymny o sabatech
v tu chvíli nešťastnou já ztratil naději
že ohněm znamení se někdy zahřeji
ta hrozná představa mne povalila na zem
a celý od bahna jsem provlhlý byl rázem
a strašné vědomí že nemohu jít zpět
mne v nitru sžíralo jak pohlcený jed
jak prase omyté jsem tváří jezdil v blátě
a přitom narazil na dolní části natě
mně známé rostliny o níž jsem slýchával
že když je zničena pod zemí žije dál
a nemusí mít květ tak deset dvacet let
pod zemí množí se a připravuje vzlet
pod zemí vyčkává až přijde vhodná doba
pak v květech tisících se ozve její zloba
a rozleje se tam kde žila před lety
zem rozbodávaná bledými skelety
vždy radši ustoupí těm běloskvoucím stvolům
jež nesou květy zla a nechutnají volům
snad její květenství pozbývá na kráse
však i když vybledlé - je plné agrese
ten nález náhodný mě v srdcí dosud hřeje

ta náhlá přítomnost podsvětní orchideje
mě osvěžila tak že cítím více sil
v té přehlaboké tmě jen já a - sklenobyl !
Chťel bych teď broukem být tak jako ten brouk malý
co leze po stvolu a do květu se svazí
kde přečká dlouhou noc zde na hřebeni hor
co rozpouštějící se sklouzly do Bavor
oo kterých běžel jsem a čekal co se stane
šel v dešti končinou jež není pro nezvané
a v srdci umrtvil všechnu svou minulost
svůj život ve městě kde byl jsem pouhý host
své city k přátelům a několika ženám
(jim svědím cynismem teď zablácený ženám
a nenacházím smrt kterou bych tolik přál
té fauně měšťanské - vím že bych pookřál
dnes vidět viset je a všechny vedle sebe)
však blízkost vzpomínek má v nitru opět zebe
tak odháním je pryč ať zmizí někde ve tmě
svou minulost jsem znal a vidím velmi temně
sám jitra dožít chci sám v bahně ztracený
sám navždy sám chci být pro jiné bezcenný
nikdy jsem nenašel svůj smysl života
a vím že nad davy je vyšší samota
bez snů a iluzí však těžko hledat plamen
cnci běžet stále dál i když jsem velmi znaven

já uměl zřeknout se svých nejsilnějších citů
a vyšel do mrazu z vytopeného bytu
a polem zničeným šel na hřebeny hor
co rozpustily se a skouzly do Bavor
a silný noční chlad mnou nepřestával zmítat
když na poli jsem bděl a začínalo svítat
z břich mraků nade mnou vyšlehly bledé žíly
to zrak mi zakryly průhledné sklenobýly
pár květů na stoncích jak tlamy žraločí
od krve zbarveny mi stříkly do očí
své ranní pozdravy a jako prsty dětí
mé tváře hladily a stáhly do objetí
dech horkých parfémů jenž vane z nader žen
a který v horách těch byl květy zadržen
teď splynul s výdechy jimiž mě zahřál sen
co vynesl mne sem kde vstal jsem obrozen
nad uzlem živých těl nad urnou ideálu
nad stokou pěnicou jež vyčerpala škálu
všech různých odstínů živého rozkladu
nad vězni střežícími svoji ohradu
nad masy otroků jež líbají svůj bič
ach Pane jestli jsi tu lůzu navždy zničil!
Já zmizel z města pryč před jeho rozkladem
jak bledý sklenobýl co mi je příkladem
co prospal stalení zde na hřebeni hor

hor v mračnech ztracených jež plynou od Bavor
tu ostrý hvizd a křik mi v uších zelehl
tak rozhlízel jsem se aniž bych zahlédl
někoho živého zde kromě mne a květů
(bez mého vědomí snad křik mi vyšel ze rtů)
ke sklenobylu jsem vzrušením poklekl
a při ponledu naň se hrozně ulekl:
jak z viselcových úst se jazyk přidušený
ven plazil nežli ztuh na tváři zavěšený
tak pokřivený byl bezlistý sklenobyl
jak bych ho utrh a na zem vhodil
a z květů dral se křik a pyl se rozléval
na stvol jež zesláblý se v křeče kolébal
od jehlic ostrých hlíz zem rány otevřela
zesláblá orchidej v nich naráz odusřela
a propadala se do hlíny níž a níž
hlas země šeptal mi - již nikdy nespatříš
naš krásu vzácný květ bledeho sklenobylu
tak stál jsem sám a sám a nabíral jsem sílu
na cestu zpáteční když znám teď znamení
však obzor vznítil se aztratil v plameni
a od východu vlál mně skutečně známý prapor
jenž na město se hnál jak před nedávnem z Bavor
jak orl na skále své mladé masek krmí
tak město vyprané se smáčí vlastní krví

a volá cizí meč a touží po ráně
hřbet hrbí pod bičem aslouží oddaně
smršť přešla kolem mé a zlezle svany hor
jež rozpustily se a sklouzly do Bavor
vstříc městu hnala se co jako nohy ženy
svě Ťatí odkrylo a se slastnými steny
strnule čekalo narozmách první rány
sirény ječely a burácely hrany
včas probudil mne sen a povel k cestě dal
včas poznal jsem svůj den a pouta rozervat
včas odřízl jsem stín zmrzačeného těla
včas v bludném kompasu se střelka rozechvěla
včas pokořil jsem štít své krátké existence
včas rozbil amforu dobové dekadence
v níž město zmizelo jak ruka pod hladinou
včas pohrdl jsem lží ve které jiní hynou
včas byl jsem varován bezlistým sklenobýlem
jenž vyčkával svůj čas a baňho je tu sídlem
jenž vyčkává svůj čas a já jeho jsem stínem
až město oříje v divelném teroru
já neodjedu z něj - nevyjdu na horu
tak jako jsem šel dnes po svazích smutných hor
co rozpustily a sklouzly do Bavor

Já do klopy si dám kvátenství sklenobýlu
až přijde vhodný čas přiložím ruku k dílu
že srdce spícího vzklení staletá zloba
až přijde vhodný čas - nastane nová doba!

M. BRADČ

S E B R A N Ě   K O N D O L E N C E

1983

0.

ze všech svých pohřebů na ty budoucí a kdyby bylo jich málo, tak vyjdu jedno neurčené ráno do ulic a do parků, seberu pár odpadků a vztýčím konečně ten slibovaný katafalk, bez vyhrůžek, zaalike jak runní metaři.

1.

Když teplý vzduch dychne prázdnen a prostor zešíroka r zpaží, bezelstně štíhlé topoly z jara mi do nýšlanek zasedí nemocniční vozík a bílou plachetku, klopytání vlaků a tma na cestu. Pod bílým prostěradlem jako v tele v oskové srdce obličej je doznívá úderem smrti, vezu mrtvolu. To je mé březnové mystérium bez vykřiků a šílení, zažloutlá něžná halda hlíny, sláva pody a sladkost usnutí. Dozrá čas kopat hroby, kypřosti země proniknout do mořku a třesout, ar vit jenně, mlčet a složit tne, štěstí, smutku, prostě této noci, která zatáhla mě na skřipce tak, že jsem tělo plné krve a hvězdami crčí obloha, na mě i mrtvolu, tichej pronocené stejně noc nás stiskla do milostné upíří náruče.

2.

Dvě masité přítelkyně s tlustýma nohama mě p
ři červeném víně učily říkadla. V přítání sme
tiště, v obleku se sazí, při vši nevině jsm
e všichni tři nazí, ze starých slavníků si p
ostavili pelech. V teple ztuchlosti se tetel
ili hnusem, hráli těla vychladlá svojí teplo
u močí a pro dokonalost každého říkadla si m
ezi prsty dolovali špínu, strkali ji pod nos
jako smbru zakázaných věcí a z boha jsme měl
i psinu, že nás nenechali, že nám nadávali,
že po nás plivali a házeli klínu.

3.

Nedělní ráno jak oteklé nohy protnuté bradán
ky jarních střevíců, pokřtěné blitou ulic, n
edělní ráno zakřížené okny šupin, přelázané r
áno s přeleželým rozbřeskem si vlezlo ke mně
do peřin a proaktivně studenýma nohama mi rozt
ahovalo milostné návrhy po celé šířce postel
e. V olezle zrosené nrladě s propitou nocí p
oď hlavou jsem trčel ještě od noci. Tělo pro
rostlé žilou chládu, nestoudně odhalenou kaž
dým dotyken, ptáci z posmívání ochraptělí, z
ředění úsvitem, no prostě svět v celé své po

ručnické kráse, se zbytky z hnízdě vypadlých vajec na límci. Tak jenom klid, jsem přece doma, snad pár myšlenek za humny, den se vylo up jako spratek, chtěl jsem ho přivítat když zavonělo spícím městem žluté peří sluníčka. "děkaja za přivítání, a ne abys tlouk bratříčka."

4.

Sartí, ty holko do postele, já nechci zůstat s tebou sám, jsi ošklivá, prozaická zrůda, hruza je tvůj pasák, výtok, pot a rakovina, tubera, ta špína jsou tvoje choutky, orgasmus, tvé čmýra slot. Nechtěj mě, sartí, ani k stáru na svých milostných mářách k orgiím, Já tě nechci, sartí! protože jsi nahé, protože jsi děvka, protože jdeš s chudákem kdekým. Půjdu radši s chlapek, do hospod či do snu a před tvým desinfekčním pachem si oprátku dotáhnu. Já se nechci svíjet promočeny strachem, deflorovat naškrobená postýračka v nemocnici hned po ránu. Devoť mi to, sartí, jako dobrá holka, přece by ses o mě nepřela, o jednom o víc či miň, nebuď hloupá, sartí, noc se mnou by za noc nestála.

5.

Sedím na scéně ohraň jak starý klaun, a že jsem mladý v objetí budoucnosti vzpomínám. Má na loktech prodřená hlavní role dnes v trávavaji přede mnou upadla a když jsem jí pomáhal na její hore, ještě už jimi přetáhla a pokousala rozpaký a spílala mi do blázna. Já a pláčeš žmolul svoji krutost, už ne jak dítí nevinaš, už dávno svlékl svoji cenu jak kašpárek z dřevěného tělíčka snad život mouchy, snad bolest koně, snad m je tóny vyvolené, snad každý den v téhle ravine. Přesto spustila své každodenní tango svítla, dvác i jak háček v hubě r.by se zasádí a tak je en utek, když po prvním potlesku prasklo, že přišli sice se svými kravatami, však ze své nučy povinné.

6.

Přišlo mi nás líto moje milé, když jsi tu v čera opravdu naposled byla. Hledal jsem slova a poslepu zapasílá mezi prkna podlany, hledal jsem slova ve spáchu, vytržen z velebného ticha, v mrazu, bez pláště rozvahy. Mluvil jsem m jako se dýchá, stále ve strachu z čera mlčení a ozvěny praskaly zrádně jak nořící trámky v plameni smíření. Chvělí jsme se oba jako váhy a mísky ťukaly jak pražce na polích, lha

I jsem si tebou stál jsem tvým významem a ty jsi mě pila a svírala svým satanem. Oba jsme v tom našem flámu poztráceli člověka, ty už jsi byla v deliriu svého práva a já byl troska rozměklá. Až modrá uniforma rána nás rozsoudila v objetí, propadli jsme smutku, ač už bylo pozdě a přáli jsme si sbohem k naší cizí poctě.

7.

Noc a den. Jak dlouho ještě budou přicházet mě strašit? vždyť už jsem dávno dospělý. Den noc a sen! Řvu ochraptěle do noci, přikře zpitý ze vzdoru, měl jsem být dávno v posteli. Noční boky obzoru se chvějí vášní zbledlým měsícem a v dálce jícnu ulice drkotá světlo zuby žlutým plamínkem. To hoří pouze další minuty z mého kalendáře, abych si teplem omámil i ruce v poušti pasáže, to jenom pálím na hromadě život na obranu před šejdíři, na uhlíky pro špinavé psací korále. Než půjdu spát, když už tedy svítá, a zamknu se s obavami v pokoji, obhlédnu nahaté obrázky orosím se dřinou jak pívni Zrzka z hospody. To vůbec není moje dekadence, jen vzpomínky na vaše mlčenlivé kondolence, když jste mě tenkrát už konečně dostali.

8.

Co je co dnes celý den si říkám jak dítě, id
iot, či klaun, a bezděčně a dutě si otázkou
tou hvízdám jak zděšený svišť či zasakočený
faun. Co je klíč, snad lečůza, rak či meluzína
na a strom, potok nebo hlína, strach snad py
l a také saret i smrt a život, prostor nebo
styl, pak láska blouznění či zvyk a kocovina,
Suchým pláčeem z věnců a pistních chvíl jsem
ukul řetěz a jím jsem hnil na hromadě, vyčárn
rzi a lži jenné jako hedvábí a všem, které
ona přivábí, těm strakám, alhám, trnům či h
ájům, plísniám, ženám, dnům a nesnízím, každ
ý jen oko si vzal a tak jsem zmizel, nezůst
al.

9.

Potřebuji šaty měry a netopýří nábytek, osa
mělost vlkodlaka bez jeho lesní proměny, pak
trochu belyňka a třtiny, rosu a zbytky štěstí
ze zvonů, jen z těch, co dýchají i o půlnoci
a propouzejí navrany. Když ve vychlazeném r
šnu mi nestrhneš ruku, naberu husté teplo tvojí
postele a nasytím tě bez slov, bez šklebů, jen
tichem jako když tu nejsi, jenom pro sebe,

10.

A velmi tě prosím. Nestavme mosty přes teplé uzly strachu, nezakládejme sbírky smrtelných alibi, je příliš utopenců v loužích štěstí a smetiště a skládky v místech pro pochyby, jsou kabáty a můry zničeného střihu, lomy na zuby, hroby ztahané skřípěním, jsou škleby a nadace zvratků, jedové střely, balzámy na rány a škrtilá na chyby. Všechno to šmelinářské lhaní snáhe vesele skáče na dnešním datumu a tlustého kostlivce z psího slabikáře volá k rozumu, aby ukryl kosu v šatně i se zubařskou čepicí a otevřel konečně mazlivě a chladně připravené amfory baby Pandory v dnešním výprodeji sladkých lží ročních dob, všechny ty nalíčené masky horních deseti tisíc v nudě nepravdivých slov.

11.

Tlusté zadky opuchlé jak tváře po bitce, vyznamenání vyžilosti, rosolové ruce, opony líčidel, dvě manželky z kdysi mi přišly věštit soumrak snů s barely ředidel. Chichotašvé se třásly na mou zuřivost, abych už konečně vybuchl dveřmi jejich čajového kablubu a položil

jim k nonšá bohatství za role statisty. zdře
vědné chytivou nestranností, do vyzrálosti s
vlečené, v gumových rukavicích chytily za par
avány kekětovat jak zdravotní novicky při pr
vní operaci smíšeně vzrušené. Proč už nešl
o, onámily mě morfiem dobroty a tak jen přes
roubík pohledu na ně jsem kvílel o pomoc, kd
yž zapraskala moje první odborně zpřelámaná kost.
12.

Vzít aspoň brýle nadhledu a sedmihlavou duši
jak sádku k odehrání šedých dní, pár škvír
a trochu tepla ve studni, Však v alabastrové
m náměstí snů už arzne a seda hlav myšlenek
krvavých jak srdce otevřelo ústa vínového lo
au a hromádka kostí lasturového tónu se rozv
alila přede dveřmi zandého domu. Jak pozná
k ponádek a víl, jak ponřeb brýlí, studně, s
nítky i škvír. Do zaprášeného herbáře starom
ěstských smutků se neodvolatelně sype popel
večera, nostalgie tmavého plamene se spouští
v pavučinách z oblohy do šera, čas se posled
ní kapkou přetekl, polilímé čekání a zahodil
ranní cíl. Mé právo volby, ať lepší či horší
prvními hvězdami se rozteklo, v poslušné těl

o bez ducha, s poslední starostí ponozenou v hlavě, aby mě do pohnutí pěšky domů svezlo. Skutečně už jen tohle a roje zoufalí, lesnic h včel, jsou poslední bytosti uráží mě na nohou a samozřejmě má páteř, každá kost a hlava, průměrnost.

13.

Bílé pláště z lidské kůže se povalovaly v ulicích, kde už i já jsem ležel v dlažbě hrůzy a dusil se vlastním prázdňem jazyka, kde jsem uznal nutné barvy a obnosil šat běsnění, rozlamal boky žicí harfy a teď vyčerpan jsem padl ve svém vzení. Když sny pobledly ze znavených palet, larvy bezmoci prolezly nad bolestně cizí mrtvolu, toho vycpané ho panáka odhodlání se rtěnkou zítřejšího rána zarudlým očima a ještě aspoň s grimasou zdění, že noční změna střepey tepla po refížích osbírání. Alkohol strachu srazil z víry hromádku mastného šílení a svých šedesát osm kilo prachu se vzpouzelo v agónii svému konečnému násmovu určení.

14.

Cítím tvých dvanáct apoštolů nočních vůní, vzkříšených o pohnutí mou touhou zvednout do náruče přisítou slůvu tvého těla, Začínají v

tanaryšku, santalovým dřevem, zkyslým vínem
tvého potu, červenou zahradou za tvým domem,
zkvašeným listím, podzimním jedem, naší dávnou
večeří nad lžmaným chlebem, nočníma rukama
a před soumrakem rána, pláčem Getsemány, oma
nými hřeby, skořicí, jablky a promoklým rán
em minulé středy, zasněnými stromy, sluhý tv
ých představ, chladem udýchanými keři, malos
transkými ulicemi ucpanými zástupy našich po
stav. Ivdj tučet kytic proti strachu v mé za
šlé váze jsem našel dnes o půlnoci se stíny
pod očima, unavený na podlaze.

15.

Dnes večer jsem přišel ze svého posledního p
ohřbu v chřastícím listí před vraty blázince,
bez slávy, potlesku, v zašlém pár let starém
potu jsem se přistihl v tom prožraném moly
kabátě šilence, když za mou uraženou láskou
přibouchly se dveře, ústrky myšlenek mi vběh
ly do řádků a ztloukly všechny vize rozesněn
é v zájmu pořádku, několik nutných infuzí př
ed operací pravdy mě strhlo na kolena a vych
ytrale zručně mi hrozilo hřbitovem, široké p
láně mě vydíraly víčky temna a za nimi žlkl
é kapky plamenů svíček ječely sopránovým pov

yken. Slibte mi jediný pevný bod a zastavím sebe, řekl jsem jim do očí a když už nešlo hlavu drtit ani si ji schovat, šel jsem a zaťukal u blázince na postranní dveře, aby mě léčili a bili tou jejich chlorovanou opratí.

16.

Tak jako každé Kdyby mě sevřely staroměstské ulice, domovsky ztuchlou důvěrností mokré omítky, závratí chvíli dešťových kapek a živote m jepice. Malá strana se usoužila v mlžném hávu své oplakané duše a petřínské opruzené listí chrastilo odepsaným zubelnatělým papírem, kropenatým vteřinami smutku, když mě přelouvalo, abych byl malířem shrbených neplodných zahrad, renovovaných kaváren a pochcaných nábřežních schůdků, umělce, co žije z uložení. S hladkostí porcelánu si vyrazila na tak podvečera asfaltová, zmoklá šedivá silnice, zavěsil jsem se do ní nejistým ušouraným krokem, vytloukl prvním pohledem žlutavý funklní secesní okna a za ní se převlékala k něžna Libuše, proslulá pražská běhna, Na sobě měla šatů málo jen samé popínavé prococtví vyurabané v popelnicích, kde hledá ztvrdlý chleba, na obou stehnech fixem nápisy, co je třeba, ves si ještě dnes, zítra je konec s

věta, pamatuj na pohřeb. A přesto jsme mluvili o dějinách a pokroku a mravní bídě v jejím rozkroku a generacích, co nás přežijí a občas to rozebrali až k duševním orgiím, věstila mi budoucnost bez barvy, mateřsky radila, jak získat alibi a zoufale se hájila, že ještě nešlo na sliby. V ulicích smířlivé světlo, budíky kvílely brzdami noci a Libuše se svěčila, že od smrti Přemysla veškerá práva ztratila a tak je Praha bez pomoci.

17.

Přechal jsem někam za velkoměsto, bez přírodní slávy a podobných sračiček, mazlavou bastardí špínou jsem utíkal přes kanály z míst, kam patřím, do periferních políček. Osvětlené ulice jako otevřené žíly končily v prostoru za hranicí pohozených sídlištních potratů, supící stíny kondičních běžců tu dupaly do bláta výhružky a slibovaly v stáří odplatu. Nečetné chodníky zčernalé jak staré desky zkřípaly lískem slovo gramofon a tovární perly umělých oken cenily zuby na uboze trapnou scénérii, nahotu tří smrčků, pomníčků přežitých bláznů vin, které tu téměř bezstarostně žily, ač ve

era za soumraku zaplatily svou daň životu a počestně se zatřpytily v patologickém světle nových lamp jejich šibenic.

18.

Trochu návratů a trošku stínů spadlo z nebe a roztrhlo noci výstřih až k podbřišku, tam k okraji vyděšeného chmýří z gladiol a bílinu, nad rozkrokem schodišť, klínem rozprašených dvorků a dlážděných časek, sešepelých sruudem pelargonií a močí zaschlou napodlaze, tady se umírá denně bez hrobů, pomníků a hřbitová, tady je zestárlá krása rozpatlaná na každé stěně ke štěstí bláznivě odvrácené, tady je Malá Strana, tady je blahobyt prázdna, křiváky, všechno křivě obrácené, tady je brána, kde nikdy nepropadám hrdlem blátu, ale třeba i zubana dláždím svoje cesty, sbych tu zůsta-
l, protože sem vedou ještě opravdové mosty.

0.

a tak jsem si léta kondoloval k životnímu průseru, za baha měl jsem sadistu a písma-
n byl mi strach, zčernalé mě jsem navště-
voval v kruhu známých narcistů, veliká mye

téria nadšených pohledů podřezaných nudou
jsem si na druhých dokazoval v ulicích a zoufalý
výsměch jsem ve vinárnách vezil po nešťastných s
lepících, až jsem se propil k poslednímu věnci k
ondolence, když ve všeobecném zmatku se nafoukla
a praskla staříčká, laskavá, léty shrbená deka
nce. Došel jsem k pohřbu, lidí tu bylo málo, po
staroměstských hospodách se neúnavně řvalo, ať
žije nová královna, pasivní rezistence. Doma jsem
se rozplakal nad starou známou lahví vína, stál
jsem u okna nahý, rozpadly se mi šaty, pod nimi
zůstalo málo, jen z Achilovy paty se klubala ja
ko nežit letošní silnější vína. Padl jsem do po
stele, zaléval vínem uschlé květy a roznemohl j
sem se, nasadit sebe anebo nežít.

JINDRA TDA

N A H O D N E J C H 23

1985

udržuj svoji ledničku plnou!

máš to rád

když den

posype tě popelen?

jo, mám to rád

když mi popeláři končej den

tim rachotem

a co seš sárbenej?

co to taháš?

každej si hledá svý

kam sebe vrazit...

a duše na talíři rozprostřená

a je jak lágr!

sebe si nese svůj otrok

sebenegr

nejsem jemný

jsm tenký

v hezkým svetru

sem sekáč všech svejch rodin
udržuju svoji ledničku plnou
se sousedy nekomunikuju
kontempluju

Co je, ty králi zrád?

Hm, kdo ses? po čtvrtý ráno

ptám se sebe už po 3-ti

"že sám sobě nedáš pokoje

jen tvůj problém je"

(hlas autentický)

+ blesky syntetický)

a kumpán můj v rohu pokoje

po 4 bivech řve: "doktore"

(že stále v pakárně je

si myslí)

nění tu doktora ni výčepního

sme sami

(sebou oddělaný)

sme vymyšlený? kdo to udělal?

král zrád? Bože, jsem patetický

jsem vymyšlený, jsem svůj sen?

a stín co na zeď házím hřívou

říká mi: tváříš se jak perzónskej

kat seš sam a deš do nebe

co chceš víc?

co chceš, ty králi zrád?

chceš sebe?

vážné chceš?
šeptá mi kdosi Bůh do ucha
někde v metru přes lesklou
sponku kabely
co vleče stařena
přes nástupiště
šeptá mi: to už tě to omrzelo
pít a bdít? už si umrz
na ostrově jen? chceš se?
tobě to tak sít! zapřeš se
ty se zradíš zbyte ti
akorát podřezat se

jo
pedej tónni běž
konec slyšení

a ty?

v tom ledovém počasí
svět zhuštěný
na několik drobných
ale nepotřebovaných modliteb
k starému vrahounovi
s jasnou tváří
jeho davy ho nemohou
lynčovat
a sem sám a nejhezčí
skladbou je mi:
"zítra opět v moci
čaroděje Kocy"

božínku! to je ale hezký
nový vězeň
a prý panic přes prdel
pravil starý psanec
opotřebovaný jak modlitba
jak tahle písnička:
"jsem opět stvarou veden
kolem zdí zahrady Eden"

tenhle skončí v blázinci
pro velmi tlusté lidi
s omezeným přídělem cigaret

naprosto bez kafe a piva
a ty? já jsem hezký jako já
a támhleto? a ty?

totální nasazení

úplně cizímu člověku

řek ses všechno o svém životě
protože ho to nezajímalo

včera jsem vyprávěl bratrovi

o válce

svý rodiče

uvědomuju o totálním nasazení

A .- ty lásce z planety Země

sem vykládal o totálním nasazení

je úplně zplynovaná jak se pohybuje

v průjezdech kde jí slivou na nohy

zatímco ona válčí na zoni

někde mezi stihomameem a tím ostatním

uvědomuju jí protože ničemu nerozumí

ona je modelem český verze

naprostýho vyvrhele

o čemž už informovalo i Rudý právo

v nedělní včelečný příloze

na str. 4

v totálním nasazení

vykládám k zájmu o válečný stavu

ale no jo! nakonec kachňátka

vtělej se v labutě

jenže to si nic neříká

ačkoli sea nižnej

v totálním nasazení

tenhle člen veri hepi femili je pouhejch 9 cm

jizvama po životě

haraší v srdci

dupe do rány

mrtevěj předek

v náručí v kleci v blánci

držim snnilou kost s obličejem

milovanou stařenu

co je mym předkem

dejhám tu smrt

nehezky odpoledne!

od kříže metr dolu

seu prej cementový základy

slyším

když kondoluje otci

rodina musí vytrhat kořeny

stromu co na tom místě uvaď

by neobvalil letku

pouhejch 9 cm

do cementovjho základu

jak pravil hrobař

tajemná sezóna

neteskní naú svejma chorobama
pár let po tvy sarti
buďou znárodnný a povinný
v tomhle podezřelya světě
ade odevzdáváš svou daň
ve vlice proti ostatním
...oplátníkům
na cestě do světa a v něm
všechno začíná bejt podezřelý
tvj přátele se motaj
ve studenejch stinnejch ulicích
to dúnění je tep srdce v sutinách
kce leží jak mrtvola malýho psa
v pytli
samotáři sou šíleně podezřelý
vůbec nevycházej * jedinyno parku
a v bundách nosej nože
nějaký tajemný ptáci se navždy
rozhodli přestat chybět
v špinavý kompozici města
všechny panny staly se přes noc
starejma sviněma v řevu

mimořádně samčího měsíce
stala se sezóna prostě tajemnou

už sem si neprůsk ani nevim
zapomněl sem svůj číslo
nevim jak vypadám
v mimořádně podezřelým světě
roku nevim kdy

The Orbis Pocket

celý den mu protékal
mezi prsty jak řeka písku
pak odešel z bytu
a na místě kde se při holení řízl
zapomněl kousek toaletního papíru
nasáklého krví

za okupace je to jedno
celá ta oblaka nad městem
jsou nachová
nasáklá krví

celý den mu protékal mezi prsty
jak řeka písku
obrazy podivuhodně jasné a silné
zůstaly uzamčeny hluboko dole
šel sám a bez vize
bez představy beze snu
hrát karty a pít pivo
do zahradní restaurace
což je 289 kroků
od zastávky tramvaje
zeleným parkem k tenisovým kurtům

jak lze vyčíst z mapy pekla

"The Orbis Encyklopedia

of the World"

with 80 maps in full colour

á 30 Kčs

Válečná lyrika

Co se dá v téhle díře dělat?

Zabíjet mravence?

mouchy?

moly?

srát na hvězdy?

Sejít do sklepa a vést válku

proti potkanům?

To ne, jisté by si mě ochočili,

tak onanovat?

Už zas?

Všechno ostatní je zakázáno.

To je domov?

Konečně!

Onanovat

a pořád psát.

Z obrazů civilí mrtvol

cizí hříšní lidé.

Po okapu pochodují stíny

do přízemí holubi nelítají.

Když sereš na hvězdy pada ti to na hlavu.

Má žena žije dole ve městě.

Život ji omrzel

Žije beze mne jako já žiju bez sebe.

a ležim.

ale občas vstanu oblíknu se

vstanu a du

řvu láskou potichu trpim a du.

září

dusný den

všě mu protékalo mezi prsty

nic nezachytil

a byl to štěrka co chytal

kamínky samý zraňující tvar

šel ven a v předtuše bouřky

si vzal deštník

ten s kovovou špicí

rozpršelo se ahřmělo

snad mě zabije blesk!

plamen energie

nůž mrštěný z nebe

strašlivou silou

ale i kapky ho mýjely

svištěly dolů

a zavrtávaly se pod dlažbu

jak červi

"sráči, ty sráči"

slyšel zřetelné pohrdání

v hlase toho září

prales

každý večer na mne zírá smrt
už mě má zahryzla se do podpaždí
jak opička
jako kdybych život svůj vlek
jako flašinet
támhle je milenka -
ale i ta je bláznivá
je to v rudé čáře
přes její zápěstí
že taky nepřežije
jsem tohle já? ten nejlepší -
skrčenej břichomluvec?
pěstí zabiju psa
sem zabiják sem zabiják sem Indián
ba ne, nemocnej starej chlap co chrchlá
a brečí po cestě do schodů
a tak se nesvlíkám - viděla bys smrt
zahryzlou do podpaždí
v houštině chlupů
kde sem sám v sobě
jako v tobě jako v pralesi

nákladáky

srdce hnije v podzimech
v sítku jak starý čaj
z divokých bylin
zapamatovaných dnů

na pozadí měsíční krajiny
vzhůru do kopce
jdetěhotná žena
v ruce igelitový pytel
do kterého sbírá x
kusy uhlí
vypadlé z nákladáku

"do srdce kam si mi šláp
se ještě vejdeš
ale do programu ne"

nepozadí krajiny
s nějakým měsícem
sbírá těhotná žena
malé šílené
černé věci

nákladáky vynechaly děti
a přejely myš
a přejely psa jak se řítěj
do kopce koneckonců
uvyklý na měsíc

nedělní chvikla poezie

jsem tak děsně inteligentní
a šíleně sečtělej
že ti vůbec nerozumím
letištní hajzl
je mñ frekventovanej
než můj mozek
navštěvovanej démony
měla bys mě vidět!
jsem opravdový básník
když tiše askromě
močím z postele
a těším se na další vavříny
mám pocíty vesmírný hrůzy
který zakoūším za celý lidstvo
a tak se nezlob
ale vůbec nerozumím tomu
že mi chceš vykourit péro

v neděli večer
když je mi blbě

Padáky

totiž volám: "Bože!"
a mraky dou do podoby
obrovského ucha
ucha přes oblohu
a z výšky jde hlas "Cože!"
a suchý smích
jak elektrické praskání
ve vousech
ve větvích

a pak to začne: "chceš štěstí?
chceš pěstí?"
chci štěstí
"štěstí není, chceš pěstí?"
štěstí je naštěstí zakázáno
direktním dekretem přímo od Boha
s poukazem na minulost
a poukazem na pivo a vzpomínky
pečeť spadlá z nebe mezi nohy Země
jemně hloubí nějaký kráter
a já se tam jdu mrknout.

Aha. Je to přesně to
co jsem čekal.

Naštěstí nemám padák nebž vím
že do otevřené krajiny padáky nepatří.
Je třeba utýct revizorům
a padáky nechat v tramvaji.
Jedu-li do otevřené krajiny
nechávám padáky zásadně tam
přes veškeré naléhání rodiny.

pořád píšu

mám skvělý kalhoty
vůbec sem skvělejší
každěj to říká

moje milenkase na mě všude vyptává
ještě se moc neznáme
a všude mě chválejí

produkuju kila příšernýho psaní
vše to pálim v okamžení
vypiju 14 piv když chci
a šest když nechci žádný
sem strašně citlivej ale tvrdej

bůh Mars na mě kýve z mýho
levýho svalu miloval sem
nepřičetnou ženu

stejně se oběsim nejsem katolík
nejsem terorista nejsem pravej
ani levej sem prostě ten pravej
každěj to říká stejně sem nalezenec

Bůh na mě koulí pravým okem bojím se
a ještě nechci chcípnout
tak pořád píšu

šílený srdce

přípitek na konec
je bližší než na gávždy
když spolykalas hvězdy
ty kusy vezdejšího
nad nějakou léčebnou
nahore ty rudobílý světla
byly jen roztroušený hosti
teď teprv našli si krabici
zářej ze tay lidský bytosti
třpytíš se mi v mozku
daleko od filmu pod víčky
navrhnu konečný řešení
plivnout do tváře lásky
a zešílet pod sluncem
co drze civí na cizí jizvy
v krajině plné divokých kamenů
je tvůj úzký bleďý obličej
jak střenkax vyskakovacího nože
je to pořád ten samý příběh
erotoman vražděný perem z gauče
piják s přistřiženými křídly
sbíječky ze stavby mě budí v 7 hodin
a to je moc brzo na ten stav
kdy je na spoustu věcí moc pozdě

v adresáři

v adresáři straší mrtvá žena
prašivý hrůzou pojídá její telefon
muž píšící lyriku
"šestnactistovkovéj kníže"

ve vzduchá se zatřpytilo tělo
svištělo do vody
"ty ses mi zjevila
jak šílený motýl"

a svět ti ušil šaty hrobu
dřevěný pyžamo
v řeči za živa!
"nevaří, nebude"

trest ortel muka atd.

kdekterý otočení listu
věští hrůzu
že někdy už nebudem atd.
tak a ještě různě
tulák chytrák brabčí epos
šeptajícimu nebi
vzal ho prakem
a slyšel věci
co nejsou pro každého
a tak strašně se bojí!
trestu o kterým je ale obecně každému jasný
že nikdy nepřide

přesto se spousta ubohejch ovcí
skrejvá v bažinách
někdy mě to taky čapne
a letim honem do kanálu
jak se bojim Boha
aniž věřim že nevěřim

ubohej zasranej pes
s fernetovým náhrdelníkem!
ovšem bát se toho co není
snad už neudiví vůbec nikoho
v zdejším chaosu

avantgardní tanečnice
mě pozvala do avantgardního dovadla
ma netradiční představení

o přestávce jsme seděli ve tmě
u malého stolku
abych vypadal starší
nechal jsem si tři tejdny
růst vousy
jaká jsem byla?
její krásná tvář
byla bílá a růžová
klaunsky napudrovaná
vjel jsem jí rukou pod sukni
a hledil jí
úsměv jí rozchlípil rty
jako když rozřízneš hladkou
papírovou stěnu čínského domku
kterej sem si vymyslel
ruce roztrhly program
a nehty se zběsile zasekly do dlaní
trochu světlapřece jen padlo
na lícní kosti
vypjatá jak šílenej černej kůň
na svahu kolmo proti křečícímu moři
dotkla se mě levým ramenem
který zkroutila lehká křeč

trvalo nám čtyři minuty
tohle tradiční představení
s vyloučením veřejnosti
bez repríz
bez květin
a na potlesk sere pes

bestseller

To je teda fakt blbý
že máš tkzv. depresi
napíš o tom do Mladýho světa
báseň, ty krávo

"zvláštní stav například je
když zoufalství přestane být
věcí názoru a stane se daností
setrvávající v hybnosti
a bytující zde"

slyšel jsem včera filozofa
na tajné přednášce
kam jsem omylem zašel
poněkud připáren
takže naštěstí
víc si už nepamatuju
pak jsem jel v stínový tramvaji
k utajenému článku undergroundu
který mi dal samizdatů
v legrační tašce s Pifíkem

svět začíná bejt podezřelej
že to po koulích jak buldok
kdybch měl uhry měl bych starosti

ale sem hezkej kluk
žiju v krazený domácnosti na dluh
kdybych měl sestru mohl bych s ní spát
ale takhle nezbyvá než líbat ropuchu
jednu za druhou ~~ač~~ekat
až vykvete princezna z níž učiním
hlavní hrdinku bestselenu Tři sestry
anebo Tři bratři : stíhá pivo žena.

Je třeba bát se impulzivní touhy
podřezat se
po dobrém obědě
po kuřeti s pomerančí
jedu v manii
jak v zaplacenym taxíku
ovšemže bez udání adresy.

zatímco máho bratra zavřeli
potloukám se po hospodách
žvaním spím s holkama
a myslím si že píšu

zatímco se předák kmene sebevraždí
dřinou tý své hlavy
nechoďim nikam jen blbnu
s variací na 60 tej verš o ničem

zatímco se můj přáteléženěj
vodmodlívaj potraty a vomdlívaj
v šílenství a emigruj¹ou
a zakládaj existencé
lítám jak běs z jednoho průšvihu
do druhýho a zpět
do průšvihu prvního

zatímco sem zavřenej zasebevražděnej
zešílelej vožralej a mrtvej
vodpotratovanej a těhotnej a šťastnej
ta kniha bobtná a šklebí se
a straší mě a honí z kouta pokoje
do středu pokoje

křižovatka Anděl

bude se menovat Moskevská

a bude nehezka

mý psaní bude nehezky

sem ryba kus tlamy v lesku nebe

vody kus na háku

je třeba získat duševní klid

R.K. získává duševní klid
v zemědělské komunitě poblíž Humpolce

R.D. odmítá roztahovat nohy
a věnuje se praktickému křesťanství
mezi debily

V.K. vřeští a courá se po bytě

H. B. a V. S. komponují

B.L. odešla do divadla

- nikdo neví do kterého

V.S. cosi letuje v místnosti
sousedící se mnou

I.L. je sledován pracuje

je sám v práci

F. T. se prochází po Vltavě

M. G. krade auta,

a kontroluje telefoní budky

V. B. nedělá nic

atd.

dnes jsem jel autobusem

kolem školy krchova a nemocnice

krásná žena která seděla naproti mě

otvírala a zavírala ústa

v hladkých skleněných stěnách
v hukotu motorů jak v oceánu hluku
byly jsme dvě strašlivé osamocené ryby
němé hovořící v pocitu účasti
v zatáčce autobus zvolnil a já ji slyšel
vůbec nemluvila ke mě
jen si opakovala německá slovíčka
z učebnice kterou svírala v hřbetu
její ruka položená na klíně
na sukni jejíž žluť zářila jak sluneční prach
přes všechny zastávky až do konce

z obálky dopisu
co čekal jsem že je líbesbríf
strašlivě se šklebí Antonín Zápotocký
ale jsem tak na měkko že ohleduplně
rvu obálky druhou stranu
a čtu o svých zhroucených nadějích
"drahý, to je konec"
atd. atd. atd.
kdo jinému lásku kopá
sám do ní padá
stará jáma nerezaví
potrhaný zas je vnímání
skutečnosti ztracený ztrhaný
jak milostistrůny
co ani nebyli
tak jo, odpovím ti
ale použiju známku
s masovým vrahem
Klementem Gottwaldem

je to fajn zem tady
stačí vlastně posílat známky
a na psaní můžeš kašlet

jistě taky dobrej je kousek:

Hus v Kostnici

anebo:

Se Sovětským Svazem na věčné časy

s hvězdou a rozesmátou holčičkou

kina maj program ty ten zlatej řetěz

chci s tebou spát

i dnes 1. října

ale z pochopitelných důvodů to půjde

až někdy po 19-tym

bylo by obecně prospěšný

abychom spolu nespali nikdy

protože jednou mě z toho stejně čapne

obávaná mrcha

a já zapálím město na 6 místech

nebo se zle usměju na prvního policajta

co uvidim

a už se nesetkáme

napiš sama udání protože já tě chci

a na město kašlu

možná jsem měl jít za knězem

povyprávět o třetím metru

co tu kroučím v kanále

ale kněze odvezli do lesa

mohl jsem se ožrat

ale to denně nejde

mohl jsem studovat

ale to těžko protože už dvě noci

krouží nad městem růžovej Mikinaus

s dvoumetrovým pérem
tak radši jezdím metrem
v Alfě dávaj Dobyvateľé ztracené archy
U hradeb Tarzana
někde jinde ET
je to tu jak na Západě
tak už se všichni vraťte
motám se po kočičích hlavách
podél páchnoucí Vltavy
po jejíž hladině plavou zelený oči
jimž měsíc uvyklej na ledacos
obarvil vodu do podoby utomulýho těla
ozdobenýho těžkým zlatým řetězem

PETR PLACÁK

BÁSNĚ RŮI POČASÍ

OD PODZIMU DO ZAČÁTKU JARA

(výbor ze sbírky)

NAD MRAKY

Seděl jsem na skále při západu slunce
na nejvyšším kopci v okolí
oranžová žhavá koule plula po horizontě
ozařujíc z posledních sil
rezavé podzimní lésy

z údolí se zdvíhala mlha
a čím výš stoupala
tím větší radost jsem měl
čím výš stoupala
tím šťastnější jsem byl

údolí zmizela
už i lesy pod skalou
a já jsem byl sám
byl jsem sám
s kusem skály pođe mnou

plul jsem po narudlém moři
svět byl někde na dně
čarokrásné slunce svítilo
a roztančil jsem se po té širé pláni
a křepčil a šlel jako opilý

a nikde nic
a řval jsem jako bejk
a podělal se do kalhot
hovno vetřel do vlasů
utrhal všechny kapsy

vyškubal všechny zuby
a válel jsem se v bílejch peřinách
a nikde nic nenamítal
a křičel jsem doůů
vy svináci!

CITLIVKA

Povídali si
a najednou uviděl,
že jež to není ten člověk,
kterého měl rád.
Bylo mu teskně,
chtěl jí to říct,
ale nemohl.
leželi v posteli
a milovali se.
Ona potom usnula
a on plakal.

PROCHÁZKA

Vylezl jsem na Petřínskou rozhlednu
a díval se dolů.

Co může potom být, říkal jsem si,
nic mě tady nedrží.

Ale asi drželo.

Nevím, vše mi bylo lhostejné,
ale něco mě přeci jen drželo,

a tak jsem sešel dolů

a šel na Mosteckou věž

a říkal si, co to

může sakra bejt,

nic mě tady přece nedrží

a sešel jsem a šel

a vylez na věž Staroměstský radnice

a díval se dolů.

Potom jsem slez

a šel na pivčo.

CVIČENÍ

Tucet matek v kruhu
vyvaluje pupek
jde jim to všem k duhu.

Kypřé prso mocný sval
kupředu se val a val
sval se val sval se val.

JE JEN NOC

Přijdu domů
sednu si ke stolu,
otevřu knihu,
po první stránce zavřu oči,
zhasnu lampu
splynu s nocí,

Hustý déšť padá z nebe,
prudký víchř mi cuchá vlasy
a já vím že:
není knihy,
není domova,
není města,
není státu,
není Země.
Je jen nekonečná, okouzlující NOC.

Z PRÁCE

řeči, které nelze neslyšet

za první

o hřbitově, pohřbený manžel,
ukradená lampička nebo květináč,
chvíli o lidech, že ukradnou všechno,
líný hrobník, nemá hlínu, nechce
udělat mramorové obložení

za druhé

manžel, bratr, sestra v nemocnici,
chudák, kdyby se aspoň netrápil,
všechny žíly mu vytahali, dala se
mu do toho sněť, podrobné rozebírání
léčebných postupů a popis nemoci,
hlasité nařikání, že by to nechtěla
zažít

hned se přejde na jídlo, co kde co
maj nebo nemaj, vyměňování zkušeností,
přitom se zanádá na dopravu a zásobování,
potom chvíli o dětech, jaká je
s nima práce

nakonec

rozbor seriálu, což vydrží až do konce
a zítra zase od začátku.

PÍSEŇ ZOUFALCE

Chodil jsem s holkama

Lidi jsou cibule, cibule, cibule
samý šlupky!

Lidi jsou cibule, cibule, cibule
jádro nemají.

Chodil jsem s holkama, holkama, hlkama
svlíkal jsem je denodenně !
Žádná z nich však jádro neměla, neměla, neměla
teď už s nima nechodím.

Lidi jsou cibule, cibule, cibule
samý šlupky !

Lidi jsou cibule, cibule, cibule
jádro nemají!

MOLOK

Stál jsem na Staroměstský,
když mě to chytlo.

Už je to tady, zakřičel jsem
a utíkal k telefoní budce
zavolat Pavlovi.

Nějakej debil se slepičí halvou
tam kecal po drátě se
svoji matrací.

Vlez jsem k němu a vycenil
na něj zuby.

Nejdřív si myslel, že si dělám
srandu a blbě se usmíval,
ale potom kvapem vypad.

Pavlovi jsem řek,
že je to tady
a že jsem na Staroměstský.
zakoktal, že už běží.

Před budkou se chichotaly
Nějaké puberťačky.

Nejdřív jsem myslel,
že jim nařezá, ale
jelikož jsem neměl
čas, zavrčel jsem na ně
a rychle běžel do
hospody U knihovny
a vypil na ex tři piva.

Nějakýho chlapa vedle

jsem požádal o cigaretu.

Mocnými šluky jsem ji vytáhl.

Vyšel jsem ven.

Pomalu se dostavoval klid.

V hlavě jsem měl ještě nepříjemnej tlak.

Ťukal jsem hlavou o zeď

a mírně ji o ni třel.

Když přifuněl Pavel,

byl jsem již naprosto klidný.

Přines mi švýcarskou čokoládu.

Chvíli jsme se

ještě procházeli

a potom jel každý domů.

LABUTĚ

Šel jsem po nábřeží.

Bylo krásné, blankytně modré nebe zimního dne. Teplo bylo jak na jaře.

U Palackého mostu plavalo snad třesta labutí.

Koupil jsem rohlíky
a šel je krmit.

Rvaly mi je přímo z ruky.

Štípaly mě do prstů.

Někdy jsem až zasyk bolestí.

Z palce mi tekl pramínek krve.

Bylo mně to příjemné. Vůbec se mě nebály.

Měly asi pořádný hlad.

Nejdravější bylo strakaté mládě, které
mi vlezlo skoro až do klína.

Odkud asi přiletěly ?

Ze Švédska ? Z Norska ?

Letící labutě jsem uviděl jen jednou
a nikdy na to nezapomenu.

Letí skoro vždy v noci a orientují se
pomocí hvězd.

Díval jsem se do jejich krásných očí.

Řeka byla špinavá, pokrytá olejem

Dělaly, jako by se jich to netýkalo.

Díval jsem se na ně a bezděky
mi vyhrkly slzy, a hned na to
jsem se zachvěl. Cítil jsem něco velikého.
silnějšího než já. Nedokázal jsem
na to přijít a celý den mě to strašilo.
Vylezl jsem na Vyšehrad,
procházel jsem se hřbitovem
a hledal známá jména - Svatopluk Čech,
Dvořák, Teige, Čapek, Hora.
Jenom u jednoho hrobu jsem se zastavil.
Byl to hrob Karla Hynka Máchy.
Byl to jistě jeho hrob, protože byl
zchátralý a neudržovaný.
Jak jsem byl rád, že na něm
nebyly žádné kytky avěnce.
Na náhrobku jsem uviděl hlavu.
Její vlasy cuchal zuřivý vítr
a z Úst jí zněl výkřik valící se
hřbitovem - Daleká cesta má ! Marné volání !
Obešel jsem po hradbách celý Vyšehrad.
Vltava se v poledním slunci Úlisně leskla.
Sešel jsem bránou dolů k Výtoni.
Do její klenby jsem
zařval - DALEKÁ CESTA MÁ ! MARNÉ VOLÁNÍ !
Prostora můj hlas několikrát vrátila.
Paní s malým děckem se na mě pohoršlivě
podívala myslíc si něco o nebezpečných bláznech.

HARMONIKA

Stál jsem v bufetu na Václaváku.
Venku byla strašná kosa.
Na oknech byly ležavé kytky.
Hrával jsem se u topení.
Hrával jsem na harmoniku.
Chlápek vedle mě si přinesl salát.
Svítily mu oči.
Chryzek mu několikrát poskočil.
Nervózně uchopil příbory.
Paní naproti šťastně vylizovala talíř.
Dvě dívky opodál krájely kusy dortu.
Úředník se zakousl do buřty.
Štáva vystříkla na stůl.
Poprvé jsem ten den
viděl spokojené tváře.
Nějaký hlásek mi pošeptal do ucha,
pane prosím, nerušte pane.
Přestal jsem hrát
a udiveně přihlížel.

VEČÍREK A NOC

Seděl ve společnosti

bavil se v ruce alkohol s dívkami s přáteli

všichni se bavili a on nejvíc

---

něco ho nepatrně sevřelo

vkrádal se do něj neklid

kam směřujeme ?

proč a nač ?

jak se jmenujeme

chtěl se ppít

koho chtěl ošukat

přerost v běs

všechny pobít

všechno rozmlátit

lapal po vzduchu

vyběh do noci

luna plula mezi hvězdami

vše tajemné a klidné - klid.

NOC A VEČÍREK

Procházel se nocí
foukal ostrý vítr
měsíc utíkal černými mračky
stromy se neslyšně ohýbaly sem tam
ztrácel přitažlivost Země
úzkost ho sevřela
hlava se mu točila
nad ním obludná hloubka
Noc ho táhla k sobě
děsivá propast
vrh se na zem
chyt se křečovitě trávy
chtel s ní splynout
zchtěl s ní srůst
cítil
že sebou strhává celou zeměkouli
vše se točilo v šíleném letu
zarýváje nehty do země
odplazil se do domu na večírek
popad největší dřiják
a lil si ho do hrdla
prázdnou láhev vztekle rozbil o zeď
oknem zahlédl oblohu
málem ho to vymrštilo ven
dal zatáhnout záclony
přestával mít vládu nad mozkem
začínalo mu být lépe.

ROZHOVORY ROZTRŽITÉHO MLADÍKA

Ano, ano povídal

a pozoroval strakatou kočku

chodící mezi stoly

a něco se mu na ní nezdálo

Ano, ano povídal

a všimnul si, že má v hubě myš

Ano, ano povídal

a představil si že je tou myší

a skrčil se

Ano, ano povídal

představil si, že je tou kočkou

a hnusem se otrásl.

ZE STŘEŠOVIC

Byli jsme u Jardy Básníka
v Liboci, kečali jsme
co a jak
a tesali sochy.

Byl podzim - kosa
z Libočáku se čoudivo
jak z komína.

Nazpátek jsme šli pražskou divočinou
hovno nehovno na Leninku.

Šli jsme kolem pajzlu
z kterého to táhlo
diskotékovejma kurvama.

Divoce jsme s Pavlem Malířem větřili.

Proti nám šla stará bába
zařval jsem na ní

ty čubo, jen se nedělej !

Divoce jsme se s Pavlem Malířem smáli.

Kousek dál jsme viděli ležícího

Divokýho Toma jak ho bůh stvořil.

Za ním kačil Šerif John utíraje si
zadek svou výplatou.

Přes cestu přeběhl Kudrnatý Michal Architekt
přeměněný ve velkého novofudlanskýho psa.

Martin filosof ležel na popelnicích
a v šíleném deliriu bušil do nich.

pěstmi a hlavou křiče
panebože kam se to řítíme !
Zemědělský Honza Syn Sochaře s Vojenským
Ježkem hmlákali na zahradní společnost
u nějaké vily sprosté odrhovačky.
Venca Vašek Restaurátor měl z okna
divoký sen o Hrobě a biliáru
a Šílený Leštič Láďa mu k tomu
hrál na divotvorný housle.
Na Kulatáku jsme zastihli
Blouznivého Františka an
ležícího prostřed záhonu
požiraje při tom červené hlavy tulipánů.
Otec Jiří volal z Hrobu - kosové, dème do hoven !
tři stanice metrem a druhá doleva !
Malíř šel potom domů.
Cestou však spad do díry na opravu potrubí
takže jsem ho příští den nezastih doma.
Mezitím jsem dojel na burákov do Čimic.
Z místní hospody se ozával
velkej řev a chechot.
Podíval jsem se dovnitř. Vesnický lopaty
tam tahaly za kozy svý kuběny.
Dávoce jsem se zasmál.
Šel jsem si lehnout do tý škatule
kde je slyšet každý hovno co kdo vysere do mísy.
Ráno mě otec vyrahl z postele
a šel jsem pakatět
do fabriky v Podbabě.

BURČÁK

V sobotu jsme šli s Malířem na burčák.
Šel s námi ještě Honza syn Sochaře.
V Mostecký jsem zafркаl a Malíř začal
krkat a já jsem chrochtal a von pištěl,
a to všechno hezky nahlas, protože
jsme vlastenci a chtěli jsme ukázat
všem cizákům, co u nás žije za krásný
blázny a cenili jsme na ně zuby
a dříve vrčeli na ženský pohlaví
a vyli jsme jak měsíční vlci a bylo
to výborný, protože všichni cizáci,
co jsme potkali, vyvalovali bulvy,
co u nás žije za divný blázny, a tak
jsme dochrochtali k Lišce Bystroušce,
kde jsme si koupili litr burčáku a
protože byl dobrej, tak jsme si koupili
ještě jeden a protože byl ještě
lepší, tak jsme si koupili ještě jeden
a protože jsme byli už dost zdrátovaný,
podařilo se nám sbalit dvě holky a
jeli jsme k nám domů a ony nám udělaly
večeři, nadlábli jsme se a kecali vo
všem možným a já jsem usnul v křesle
a ostatní myslím taky a když jsme se
probudili, udělaly nám snídani a vypadly

a my jsme vytáhli s Malířem flétny
a zahráli jsme si Jistebnickej Kancionál a
Abecedu od Mozarta, já na sopránku a
Malíř na altku a šli jsme na burčák,
protože včera byl moc dobrej.

ANNA WÄGNEROVÄ

GENIÄLNÍ VYSTOUPENÍ

(výbor ze sbírky)

1984

+++

Všechny že odešly ti lásky?

Která je jedná?

Jediný konflikt

máš se svou ženou?

Had

NOC TY

Ráno Jiný

chtěla bych dovolenou

Jedno podzemí

vystřídáno undergroundem

rytmus úpadku

Strhující hudba

Tygrům skokem vpřed

(podřep, ruce zatnout do vzduchu

a nádherný let)

Dopadneš vždycky jen

na milovanou bytost

Co bude zítra

zajímá mě ještě

co bude tuto sobotu

počítám neplodné dny,

abych se mohla vykašlat

na roky

které mám před sebou

+++

Geniální vystoupení

bylo prohlédnuto

ve své ubohosti

přímo od Boha

tohoto večera.

Erotika je jen zdání budované rozumem.

Neexistuje sama o sobě

Tak jako sličná M.

zavrní z jeviště svým malým,

žárem zmoženým srdcem,

tak se i já chovám

v noci.

Incest. Dítě

erotické hry.

V místnosti mám možnost

držet se u stropu

jako Marry Poppins při odpoledním čaji,

ale nemohu vdechovat dech

tvých milenek.

+++

Chtěla bych držet pevně
v ruce svojí knížku
tak jako držím
každou noc
svůj sen
Spolehlivý program
Jenom řáno
hlavu mám jinde
knihovna je prázdná
a na zemi místo koberce
je žlutá tráva
nejspíš sežehlá černým ohněm
nebo slehlá růžovou zimou
dvůr visí v okně
přesně obráceně
Koupelna
sšeřelá márnice
studená, keramická
s chladivým sarkofágem
a s lahvičkama olejů
Jenom se do něj položit
a prožít svůj noční sen
Místo snu
zelená skřetice
noří se v nový den

+++

Podařilo se ti něco skvělého,
má milá ve spěchu a strachu, po tmě
sá se rozbila
nemůže ti svíčka v této temnotě
nijak pomoci

Seš a zůstaneš po otci
hrubko, vlasatice
kosmatá lysko
vrstvička vosku tě pokryla
od hlavy k patě
schizofreničko se smetákem a kýblem
nejvzácnějším atributem
pro naši knihovnu
nezi listím
se po nádvoří prohánějí
zkrvavělé kousky vaty
které opustily asi popelnici
urnu knih

+++

Panna

Cítím to až na dně svého života

zádek mě táhne k zemi

jen oči jihnou

a počítají sebevrahy

nemohu říkat:

Dobrý den má milá

jak se vede?

a polykat:

Tuto noc jsem

strávila s Tvým

mužem

+++

Tvé oči
nocí zrcadla
odkud jsou (snad)
od Ďábla?
Můj černobílý dialogu
emigrantská tlamo,
lehounce ti trne tlapka,
temná řeka je tvá matka
proti ní,
jak proti srsti,
národ jako louže malý,
černou kůží lemovaný
plouhá svoje souvislosti

Ten kdo v mrtvých vodách loví
musí zvracet Sokratovi
své naznalosti vědomí
když v lůně řeky uloví
svý černý dětský svědomí

A vědomí souvislosti?

(V podzemí se kupí kosti...)

+++

Tam hoří

vedle padá štola

já procházím s hlavou zakloněnou

hlasitě se smějíc

Vlasy mé chytají plameny

nohy temnotu svírají

v obzoru zářivém

při požáru smyslů

tryskají péřové chocholy

v třpytivém smíchu

těch dam, co jako bubblegum

narostou

za vlečkou nádhernou

plazí se svědomí

černější duši má podzení

tou jsem Já

+++

Toužím nabrat výšku,
ještě než se stane bělost všeobecnou,
pobývat mezi barvami tak, jako beránek,
nejbělejší a nejvyšší mrak,
který se může prokázat krví

Zaslechnu odzemě z dálky jen slabý step,
snad dusot kopýtek,
pak vzdušné přistání hebkosti na vodě
jako když tlačí tě
na břeh a do polí anebo pod stromy
jakýsi suchý Bůh

Tmí se, je ostrý vzduch, a i když nic nebolí
za řekou hroutí se
dny tvojí svobody

+++

Průvod nádherných Vagín,
některé zdobí se hlavou
Pěstují Mýtus o sobě,
při běhu na útěk připravena
Couráš své šaty za sebou,
jak přebytečného muže
princezno
Pěstují mýtus,
a tobě pravím:
"suché a slunné ženou se vánoce
teplem bytových útroh
vá-no-ce
Pro tebe?
Važ-noce
Že milují tě ovečky?
A tebe tvoje žena?
Ty bys chtěl přítelkyni?"
Procházím pustým patrem
- dírou v domě
v županu, jak ta nejprodejnější
a slyším hučet televizi,
kde Mýtus,
jak pes se schlíplým ocasem
upírá své zářivé oči do šera

Jsem tvoje žena,
v průvodu veselá
ale v noci
vždy znovu přistižena

+++

Soudružka

Vplula jsi jako bílý pták

Velký dort

bývalá žena

a spláchl tě okamžik

- podágro

Tajně si pod stolem zouváš

své nádherné boty

ze dvou mrtvých zvířátek

Tvoji soudruzi

jako zoubky zipů

sedí

a cvakají

když jede člunek

nespavosti kolem

Hodnocení:

Zázrak má vlastní Jméno

konkrétnost v zájmech

Soudruzi!

(Jáden je i hluchý)

přešeptávají mu závěry

Sebekritikou do hlubšího

hnoje

vědomí zbytečnosti

Mocná tu sedí
a drypta se kouřem halí
rodinná hrobka
zas spěje k zadýchání

+++

Dva světy

aby jeden netrestal,

dva muži,

aby jeden nepřestal

poklusávat vedle svojí

kobyly

Běda

- oba světy se jí spojily.

MARIE DONÁTOVÁ

Vybor poezie z let sedmdesátých
a osmdesátých

+++

Správný básník

Je ten jenž umírá mlád
jehož přílišná citlivost
ždímá a drtí

ten jenž hladoví
a dnem a nocí nemá pokoje
ten jenž za tuto zemi
dává tělo i duši

Vtipný veršotepec

tloustne z prebend mocných
přistřihuje křídla
životu i snu
a z absence vědomí
rodí se tlustokožec
našich dnů

+++

Tělo propíjím

i duši

jak se patří dnes

a sluší

co má pomoci

to ničí

co je v bezmoci

to klíčí

+++

Odcházím k bramborám a jáhlám
cibuli a česneku
přepírání hlav a odpírání slov
odcházím k věčným otázkám
jak kterak proč
odcházím k Zemi
odcházím k člověku
a déšť tak padá
padá v mnohost trav
chléb sůl a dlaně
polibek na cestu
a Bůh tě dítě chraň
každý je v sobě cizinec
každý je v tobě sám
most Úsměv a tvé dlaně
tápoty ve sněhu
neznámo kam

+++

Slova tak krásná
až se stanou lží

Vždy něco v nás
je máň
než vyslovená hláška
Vždy něco v nás
je víc
než mlčení

+++

Nebe mne nevnímá
Bůh si mne nevšimá
kde je má krajina
ticho vaní usíná

Luštím se pozpátku
tichými kročejí
v obvyklém pořádku
ozvěny nezmějí

Kolem se otvírá
krajina stonnělá
závratě mlčení
propastně objímá

+++

Je člověk žhář

a je kněz

jenž pozvedá

svůj hlas

Je tolik padlých

zaživa

sotva je někdo

posbírá

Je člověk žhář

a je člověk kněz

+++

Lineárno vět se svíjí v křeči
znásilněný smysl leží mezi
nevyslovně výslovně prchá
mlčení v nás obrací se k řeči

Kameny jsou v prach
a voda stoupá
dveře bez zámků
a okna do propastí
kameny jsou prach
a voda klesá
v zlatý písek
zlatokopa

+++

Dál a blíže
a hloub a vyš
sniž a slyš
znít svoji číš
mlč ahlě
si ozvény
tam kde tón
je neznělý
v dál a v hloub
v tón a svit
měsíčno
tvá tvář
a síť

+++

V tom čase za časem
a nesmlouvavém s námi
kdy ticho noci je
duši zrcadlem
v tom čase mimo čas
Kdy v samotě své vlastním
tvůj dech a tvoji tvář
v tom čase před časem
já opět začnu klást
zas nohu před nohu
v tom čase časnosti
a budu v sobě mást
předěných nocí past

+++

Osten který se plíží samotou
krása která je neuchopitelná
ticho které je nesdělitelné

Sami sobě jsme často cizí
proměny postav a tváří
z prachu povstávají
a v prach se vrací

Krása je jen záknit
záblesk čehosi
a žít je snít
a žít je zdát se
sen si nechat zdát

+++

Tahle doba
není doba zpěvu
a tak koptám
v sobě zakopávám
všechna slova
jsou jen
oděrvaným tichem

+++

Nemůžu nesvedu nechci
byť konsumentem lekcí
v srdci Evropy
Nemůžu nesvedu se zbyti
ani žalu ani lásky
k zemi jež postřelena
dýchá bytí bezejmenná
a v jejím neartikulovaném
skřeku
se cosi vzpíná řeči
a v jejím dechu jejím srdci
jsme svědci
zápasu života
který nevzdává se
přes bytí prapředků
až za nás pozvedá se
Nemůže nesvede nechce
být bytí pouhým fungováním
jež život vykupuje
pouhým zdáním

+++

Snad skončeme ty pošetilé hry

a obraťme ten list

Snad konečné vyjevme si pravdku

za všeni šalbami a klamy

hry na schovávanou hry na slepé báby

ty neustále hry jednoho každého z nás

a pešek chodí okolo

a ty se předem vyhazuješ

z kola pryč

a z vlastních dveří

+++

Od kterého konce jen
začít rozplítat to
klubko slov
bez interpunkce
plynou a zaplavují
obzor
a musím chci-li dýchat
krok sam jít
rozmotávat ta slova
a uplíst síť
na ryby
kterým se nechce
tonout
...a za potravu být

Vyhnutí není
živí musí jít
konat a volit
mezi dát a vzít
anebo vzít a dát
Vzdát ? Nelze

+++

Hospodských řečí

ukrajovaný plesnivý kražíc
(tolikrát v rukách obracený
a ožvejkáný)

T a m hledáš podoba světa
a n a m n e ji vyplivuješ
všechna kardinii

        kterou svedeš

jak na kolovrátku rozhrkaném
vyřídíš své popůlnoční skřeky

rub mince nechdíváš si
až pro mne sólo výstup

který do mne vstoupil
jako permanentní děs

a pak - si něco říkej
o stromech a o lásce
a o soucítění

Z něhy do zbasilosti
a naopak

        a tak dále

stále

k a o to nás s tebou lit
aby v nás živé nezašlo

        na úbytě

+++

Ty který poezii
máš za veršotepectví
a tělo za půjčovnu
pohybujes se
ve světě monolitů
útvárů ohlazených
ze všech stran

V tvém světě
nejdou kameny
puklých hran

+++

Chtěl utýct svý samotě

Tím

že chodil z místa na místo

Tím

že pil a píl až nebyl

Tím

že miloval a miloval a miloval

Tím

že se omanoval do sytosti slov

Tím

že si pořídil prak a sestřeloval

jablka z hlav svých bližních

Tím

že si koupil maringotku koně

a papouška

Tím

samotě zazdíval ústa i dveře

až

potkal se v podobě skoby ve zdi

a vrženého stínu

On

bez místa v samotě

konečně umístěn odměna upit

a domilován

EWALD MURKER

R U C E Z K A Z E N E

(výbor)

1986

VEŠNICKÁ SMRT

Tři psi
hlavy na sestě.
Pomalú krok,
krok kámen,
krik hlína,
krok bláta.

Tři psi,
hlavy u zomé.
Pomalý krok.
Pata smrt,
čenicem k patě.

Tak u nás vypadá smrt,
když se svýti psy
pomalu obchází
naší vesnicí.

VEČER

Večer se snesl jako havran,
usedl na okno
a nenechal se zahnat.

Naklíněl hlavu,
jako by se nám smál.

Nikdo se nezvednul,
nikdo nešel blíž.
Jenom jsme křičeli,
Uleť !
Měli jsme strach.

Večer se snesl jako havran,
usedl na okno
a usínal.

a dole po dvoře
šel bratr strach
a za ním v patách
sestra únava.

a my již ani nekřičeli.
Strach.

KOŘALKA

Zahraj mi, cigéne,
zahraj,
nějakou při které
se rozpláču.

Zahraj mi, cigéne,
děcko ze mne udělej,
které nic neutěší,
rozplač mne,
rozkřič.

Zahraj mi, cigéne,
věn si mé myšlenky.

Zahraj mi, cigéne,
housle pak zahod
rozlámej.

PŘÍBĚH PRO NELLY DE L'ORIOLELINE

Četl jsem dopis,
krásný dopis od Tebe.

Když tu náhle,
v nestřeženém okamžiku
čísi ruce,
máma propletly se
a přitloukly hřebem
dopis ke stolá.

To byl můj stín.
Stín hrabě,
jezdec na krásných koních.

I mne pevně k žádli připutal.
Zkaměněl jsem
v okamžiku něhy,
v okamžiku rozmluvy
s Tvým dopisem.

HRa

Budeme králové
popelit se budeme
se svými národy,
na popelišti
za dvorem.

KRESBA ŠTĚTCEM

Těším se na své ruce,
těším se až konečně přijdu,
pokorně poprosí o odpuštění.

Těším se na své ruce,
těším se až jen odpustím
a na usmířenou daruji štětce.

Těším se na své ruce,
až spolu zase budeme bratři,
až spolu zase zničme bílé plochy papírů.

STÍNY

Za oknem
se roztrásly stromy,
až k zemi se ohýbaly,

Vítr otevřel dveře,
ani nezaklepal.
Vhodil do pokoje
stíny mých přátel,
hlahol rozhovorů.

Za oknem
se stromy ohýbaly k zemi
čelem o ni tloukly.

Stal jsem se stínem,
nehlučně jsem se vznášel
po zdi nářků.

PRAŽSKÝ SNÍH

Veliká vlna

zahnala do přístavu koráby.

Veliká vlna drobného sněhu,

hlučící jako orchestr.

Veliká vlna vloček v bílých fracích

zahnala do přístavu koráby

i drobné ložky rybářů.

Veliká vlna

přepadla město,

zasypala mrazivou třáští.

a na všech kopcích,

vysoko nad domy,

tisíce houslistů

hrálo taneční písně,

i tisíce spinetů,

taneční písně utonulým.

a domy vířily

v bělavém oparu

ledového tání.

BAREVNÉ STROMY

Čekám až rozkvetou stromy,
čekám, abychom přistoupil
a setřásl z nich
věchny barvy.

Zuřivé a v slzách.
Čekám až rozkvetou stromy,
hýčkám drobné pupeny,
náznaky květů,
všech barev.

Své neštěstí
chci na ty stromy věšet,
své černé neštěstí,
na barevné stromy,
mou rukou okračené.

CHNIVÉ KAPKY

Chnivé kapky
z nebe spadaly.

Chnivé rudé
střípky mraků.

Vousatí starci
v pávních seděli,
mlha jim klouzala
pod rukama.

Zvony na věži
zvonily.

Chnivé kapky
z nebe spadaly,
všude ležely,
zvířata je spásala.

Já chodil,
mlhu vdechoval.

PIEROT

Dnes večer přijde pierot,
snese se z vyšin,
z oblek přiletí.

Dnes večer přijde pierot,
sautně pozdraví,

Na naší zahrádce,
kvetou růže
a v donech
blikají světýlka lamp.

V uších nám zní
vysoký tón píšťal.
V očích máme tmu,
v prstech držíme chléb.

Dnes večer přijde pierot
a po zahradě rozvěsí
ptací hnízda,
pestře malovaná.

Na naší zahrádce
snín schoval růže.

SKLEP

Do sklepa je devět schodů,
ve sklepě jsou stromy,
zahraďa,
průhledy na město
a malí střešci,
paběrkující dříví
pro hladové onýnky.

Do sklepa je devět schodů,
devět něžných dlaní,
po kterých denně,
bezcitně šlapu.

PROCHÁZKA ZÁMEČKOU ZAHRADOU

Němé kamenné pomníky
s tichým dechem
vybledlých písmen.

Slepé kamenné pomníky
s tápajícíma, necitelnýma
očima bledého zlata.

Moje zahrada,
rozkvetlá sněhem,
rozkvetlá suchými křovisky.

Můj pes -
neposlušný flegmatik.

Skřípavá vrátka
do kaple.

Plné klíčky
holoubátek.

Křídla vran
točící se,
padající.

PŘED VEČEREM

(Hodina mezi vlkem a psem)

Říkám oknům,
říkám stromům,
říkám květům.

Tiše buďte,
nehněte se.
Tiše buďte,
ani muk!

Říkám svíčkám
zhasněte se.
Říkám domům
temné buďte.

Říkám lidem,
nedýchjte,
tiše buďte,
modlete se.

Na obzoru stádo zvířat,
na polích ruce odpočívají.

PROJÍŽDKA LOŤKOU

Loďkou dopluj doprostřed jezera.

Prsty ponoř do vody,
celou ruku tam ponoř.
Rozčeř hladinu.

Vidíš se v té vodě?
Raději tu ruku zas vyndej,
uklidni tu hladinu.
Vidíš se v té vodě?

Tak ji zas rozčeř,
rozhoupej,
vlnu za vlnou
posílej k břehům -
v každém sebe,

PŘI BEZCÍLNÉM DLOUBĚNÍ ZÁMKEK
OTEVŘEL JSEM PRACHEM ZANESENÉ
DVEŘE DÁVNO ZAPOMÍNUTÉ KOMNATY

V přítni si mé oči
dlouho zvykaly,
dlouho se hušteřily s tmou,
než se s ní sořátelily,
než je pak dovedla k obrazu na zdi.

V přítni si mé oči
dlouho zvykaly.
Obraz nařikal
slepýma očima,
popraskanýma.

Zina na mne dýchala,
z dlažby se snažila zvednout,
chrouhá,
těžce dýchala,
nohy si obejmula.

Tma zálučná,
obraz slepý,
zina zchroulák.
Odhlízel jsem chvatně,
se sluncem se vítal.

DALEKÁ ZEMĚ

(Karolínce)

Daleko,
tak daleko,
že tam ještě nikdo nebyl,
je země,
kde lidé
mají duhové oči.

A je tam strom,
prý trochu jako smrk,
a ten strom prý je keřtoš.
Ptáci však se na něj vozí
celé dny,
donekonečna.

Je to daleko
ještě nikdo tam nebyl.

Jenom já.

PŮLNŮČNÍ NEBE

Sladké jablíčka zasvítily
na půlnočním nebi.

Sladké jablíčka usazená
na větvích plných sněhu.

Sladká jablíčka, rukou měsíce
naložená na velký vůz.

Ú   Úplně nakonec,
na konec pohádky
se ta sladká jablíčka
i s velkým vozem

sesypala na naše hlavy
a zasypala nás
ve věčně strnulém pohybu
sevřené pěsti,
pod očima plnými slz.

O KRÁSNÍCH KVĚTINÁCH

Lvátunu Ti chci dát,
tu jenkrásnější květinu.

Oči jsem poslal
trhat do zahrad.

Nohy jsem poslal
pátrat po lukách.

A když všichni odešli -
i ruce, i oči, i mé nohy,
zasknul jsem pokoj,
okenice pevně uzavřel,
všechny škvíry ucpal.

V křesle jsem se houpal -
tu nejkrásnější světinu Ti chci dát.

V křesle jsem se houpal
a z tabákového dýmu,
nádherné květy modeloval,
nádherných vůní.

HON

Pes běžel po stopě,
cítil vůni drahého kamení.

Opřel jsem se dlaní
o hladký kmen břízy.

Pes běžel po stopě,
s očima hedvábným šátkem převázanýma.

Usedl jsem
na měkký polštářek mechu.

Pes běžel po stopě,
cítil vůni Tvého náhrdelníku.

Usnul jsem,
omámen ostrou vůní jehličí.

Pes běžel po stopě,
večer Tě dovede k zánku.
Svojí psí rukou
ti podá pohár vína.

Byl jsem editorem požádán o pár slov. Tedy skutečně jen pár. Literární almanachy se rály neakolkrát v dějinách české literatury významnou úlohu. Některé generace se přihlásily o slovo právě tímto způsobem. Zde předkládaný almanach významnou úlohu v tomto smyslu nesehraje, ani na ni neaspiruje. Je to v době pár arůtkých let již třetí sborník mladých básníků, kteří nastupují jako "generace osmdesátníků" od samého počátku tohoto desetiletí. Generační nástup je to zřetelný a skutečně řada věcí, které tyto básníky spojují. Do oka padne zejména určitá "neodekadentní" nota, která u některých úplně převládá, u některých se projevuje subtilněji a spíše na okraji, leč je tu vždy. Tento estetický posun je rozhodně zajímavý a vyčívá světle i o stav společnosti, v níž tato poezie vzniká. Prakticky úplná odříznutost od současné nejmladší poezie světové o níž nám chybí skoro jakékoli informace, znesoňuje z tím zařadit českou "neodekadentní" poezii přesněji do vyvojového rámce. Ale i kdyby šlo jen o jev lokální, je to hodno pozornosti a zamyšlení. Zvláště v souvislosti s tím, jak je tvorba básníků nastupující generace depolitizována, jakkoli stanovisko odporu vůči vládnoucím poměrům je u většiny zcela zřetelné. Dalo by se uvažovat o tom, do jaké míry vyjadřuje

tato poezie hluboce zakoušený pocit rezignace vůči mnohu věcí společenských. A přitom řada ne-li většina zúčastněných autorů se v osobním životě vysoce angažuje při vydávání podzemní literatury, neskládají tedy ruce do klína. V každém případě je to poučné si tento almanach přečíst. Není programem, ani apelem. Je prostě výrazem toho, že mladí básníci jsou si už pevně v kramflecích, že se z poezie radíjí a že s pocitem zdravé sebejistoty vědí, že mají z čeho dávat. Jejich nástup do české literatury je už hotovou věcí a oni to budou, kteří budou vytvářet její profil v příštích desetiletích. Jen bych ještě chtěl poznamenat, že při tak zříženě komunikaci jaké je v naší zemi, nepochybně nám v Praze uniká řada dalších mladých, z končin tak vzdálených jako je např. Morava. Doslychám se občas, že se tam všelicos děje a obracím se tedy na mimopražáky, aby si na nás taky vzpomněli a dali mi o sobě vědět na známé adrese Nerudova 51.

Égon Bondy

O B S A H

J. H. Archovský	.....	4-34
Vítězslav Sval	.....	35-43
Jen Kahan	.....	44-73
M. Bradáč	.....	74-88
Jindra Tma	.....	89-128
Petr Plucák	.....	129-150
Anna Wágnerová	.....	151-164
Marie Donátová	.....	165-182
Ewald Murrer	.....	183-203